UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

S ante T

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

de mutua obligatos ⁊ ꝯſpõſores ſibi inicē ꝓmittentes. Ci. Lepte. De negocio tuo ꝙ ſpõſor es: ꝓ põpeio ſi galba cõſpõſor tuus redierit. Deſpõdeo ⁊ rñdeo de quibus alibi.

Sponſo.as. frequentatiuum a quo Deſponſo.as. ⁊ Deſponſor deſponſaris.

Spõſio. nõ ſolũ ꝓmiſſio dr̃: ſ; ẽt actiõis genus eſt. Caper. Religiõe ſancit̃ fędus: at ſpõſio pęna. Pau. iurecõ. ſpõſionẽ dici affirmat nõ ſolũ q̃ ꝑ ſpõſi iterrogatiõe; fit ſ; ẽt oẽ; ſtipulationẽ ꝓmiſſionẽq;. Et ſpõſor ꝓ fideiuſſore qñq; ponit̃.

Sponſus.us. ſponſio. Ser. ſul. Si poſt eas ſtipulationes vxor non dabatur: qui ſtipulabatur ex ſpõſu agebat: ex ſpõſu agebat: iudices cognoſcebant.

Sponſus.a.um. participium. Teren. in eu. Scis ſponſam mihi: Et deeſt eſſe.

Sponſalis ⁊ hoc ſponſale quod ad ſponſionem pertinet. Unde ſponſalis dies dicitur quo puella promittitur.

Spõſalia.oꝝ. ꝓmiſſio ſiue ꝯtract⁹ ſtipulationũ futuraꝝ nuptiarũ. Spõſalia hoc mõ fiebant. Qui vxore; ducturus erat: ab eo vñ ducẽda erat ſtipulabat̃ eã in matrimoniũ ductum iri. Qui daturus erat itidẽ ſpõdebat datuꝝ. Js ꝯtractus ſtipulationũ ſponſionumq; dicebatur Sponſalia.

Spõdęus: pes duab⁹ ſyllabis lõgis ꝯſtãs. legitimus pes qui i heroico ṽſu oẽm ſibi vẽdicat locũ: l; raro q̃nto loco repiat̃. Dictus ꝙ in ſacrificijs ⁊ libamentis eo maxĩe vtentur. Na; σπονδη libamentũ fęduſq; ac ſponſionem ſignificat.

Spondylus. eſt q̃ in ima ꝑte fuſi apponit̃: vt fęmine melius nere poſſint: a cuius ſilitudine callus ſiue caro interior omniũ oſtreoꝝ ſpondylus dr̃. Mar. ꝓ aĩaliu; oſſiculis in Santra. lib. vij. Roſos tepẽti ſpõdylos ſinu cõdit. Eſt ⁊ Salſamẽti genus ſpondyle apud atheneũ. ⁊ nomẽ piſcis apud Plyniũ Jnſectũ apud. Ariſtotelẽ. Ply. li. xxvij. Nullu; aĩal radices a nobis dictas attingit excepta ſpondyle q̃ oẽs ꝑſequit̃. Genus id ſerpẽtis ẽ. Atheneus id qđ in capite mugilu; echinata ſpẽ ꝯſpicimus ſpondylũ tradit appellari. Sed ⁊ calculus ęneus: quo ſuffragia ſua iudices athenis dabãt ſpondylos vocabatur vt eſt apud Julium pollucem.

Spõte. aduerbiũ ſig̃t nãliter: vt multę arbores ſponte naſcunt̃ i. nãliter ⁊ nõ ab hoĩe ſatę. Aliqñ ſig̃t: ſine req̃ſitione: vt ſpõte ad te venio. Capit̃ nõnunq; noĩaliter: ⁊ in abltõ caſu tm̃ vt ſponte mea: ſpõte tua. Uirg. Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos. Hinc Spontaneus.a.um. qđ eſt voluntarium aut naturale Amb. Terra aũt ſpontaneos fructus germinat: aut creditos vberiore cumulo refundit.

Sporos. grecę: latine ſemen dicitur.

Sporades. Jnſulę quędã circa cretã in mari Carpathio ſicuti. Stra. li. x. ſcribit dictę ꝙ i mari ſperſe ſint. ſũt aũt haꝝ noĩa: hellene. Phocuſa. hecaria. ſchimuſa. Prolegrados. Thera. Anaphe. Aſtypalea. Laguſa. Jon. vbi ſepult⁹ fert̃ Homer⁹.

Sporta. q̃ ⁊ ſportula: aut a Sparto herba dr̃ q̃ freq̃ẽs apđ hiſpanos naſcit̃: aut a ſportãdo: vaſis genus q̃ſi fiſcella. Salu. Lij. hiſt. Emuris canes ſportis dimittebãt. Et qm̃ i ſportis pecũia qñq; ẽt cib⁹ i quotidianũ vſu; deferri ſolebat mõ ꝓ diſtributõe ad ppl';: mõ ꝓ ĩpis cibis ſũit̃. Sue. i clau. Exhibuit ãniuerſariũ i caſtris ꝑtorianis ſine veneratiõe appatuq; iuſtũ atq; legitimũ i ſeptis ibidẽ exordiariũ ⁊ breue dierũq; paucoꝝ. Qđq; appellare cępit ſportulã q2 ꝑmũ daturũ ſe dixerat velut ad ſubitã dictãq; cęnulã iuitare ſe ppl';: Jdẽ dic̃ Neronẽ cęnas ad ſportulas reuocaſſe. i. ad ꝑua ꝯuiuia. Juue. nõne vides q̃to celebret̃ ſportula fumo: Erat ⁊ ſportula locus i atrio dom⁹ vbi ꝓponebant̃ eo die quę dono danda erant. Diminutiuũ a ſporta ẽ ſportula a quo fit ſportula.

Spuma: ſordes earum reꝝ a quibus eijcitur. Uirg. Spumas ſalis ęre ruebant. Hinc Spumeus ⁊ ſpumoſus.

Spumo.as. ſpumã facio. a quo Deſpumo. de quo alibi.

Spuo.is. ſpui. ſputũ. ſaliuã emitto. Uirg. li. iiij. Ge. Namq; alię turpes horrẽt ceu puluere abalto cũ venit ⁊ terrã ſicco ſpuit ore viator aridus. Hui⁹ cõpoſita ſunt. Cõſpuo ſil' ſpuo vel ſputo aliquẽ fędo. Lac. li. iiij. Poſt hęc cõſpuerunt in faciẽ eius. Plau. Ab oĩb⁹ deriſus atq; cõſputus. Deſpuo. Expuo. Jnſpuo. in aliquẽ ſpuo Ply. li. xxij. Traduntq; cõmanducata ea ſi i ſpuat̃ mori ſerpentẽ. Reſpuo. repudio. ⁊ quaſi cu; ſputo per ꝯtemptũ reijcio. Lac lib. i. Hanc totã opinionem quaſi a poetis confictam Saluſtius reſpuit.

Sputo.as. frequentatiuum. Plau. Nam illic iſti qui ſputatur interdum morbus venit.

Sputum: ſaliua: quod a pus deſcendit. Dicitur ⁊ ſputus.us. Lactan. lib. iiij. dabunt aũt deo alapas manibus inceſtis: ⁊ impurato ore expuent venenatos ſputus.

Sputamen. idem quod ſputum. Hiero. in lib. Judi. Quomodo ſi rumpat quis filum deſtupa tortum ſputamine.

Spudacten. q̃dam iterpretant̃ amatorẽ. Hier. li. de viris illuſ. Ubi de diuo. Luca. agit. S; ⁊ Tertulianus vicimus eorum tẽpoꝝ refert ꝑſbyteꝝ quẽdã in Aſia. σπουδακτηρ. ideſt amatorẽ pauli ꝯuictũ apud Joannẽ ꝙ auctor eſſet libri ⁊ cõfeſſum ſe hoc pauli amore feciſſe loco excidiſſe.

Spurcus.ca.cum. qđ ẽ ĩpurũ obſcęnũ lutulẽtũ a ſpuendo: dcm̃ ꝙ tale ſit vt de eo ſpuat̃ Plau. Tot noctes reddat ſpurcas quot puras hũit. Aliqñ ponit̃ pro fętido. Apul. Ta; multe res ſpurcę ⁊ graues nares iſeſtãt. Aliqñ ꝓ vehemẽti: aſꝑo. Ci. Jactati tẽpeſtate ſpurciſſima. Col. Atq; in his ipſis hẽret cognitum q̃d recuſaret collis: q̃d cãpeſtris poſitio. quid hũidus ⁊ graminoſus q̃d ſiccus ⁊ ſpurcus ager. Aliqñ ꝓ ſęuo ⁊ ſanguinario Uar. Spurcus gladiator ⁊ carnifex.

Spurcicia ⁊ ſpurcicies. imũditia. Luc. li. vj. At ꝯ nobis cęnam tęterrima cũ ſit: ſpurcicies eadẽ porcis hęc munda videt̃.

Spurco.as. fędo. vitio. celſus iurecõ. Cũ eo agi poſſe aq̃lia qui vinũ ſpurcauit: vel effudit: vel acetum fecit: vel alio mõ vitiauit. Plau. Spurcat̃ naſu; odore illutibili. Antiq̃ ſpurcu; vinũ dicebant cũ aq̃ mixtũ tanq; nõ amplius puru; foret: aut igne calefactũ: aut muſtũ anteq; deferueſcat. Hic fit compoſitum. Cõſpurco. Col. lib. ix. Nam ſuperſiliens auis ꝓluuie ventris cibos ⁊ aquam conſpurcat.

Spuri⁹ icerto pr̃e nat⁹ ab σπειρειν. ſemiare: q2 nihil h;a pr̃e niſi ſemẽ. Uñ ſpurios verſus dicim⁹ alterius aut icerti auctoris. Auſo. Quiq; notas ſpurijs verſibus appoſuit. Ser. Spurius dicitur qui ex muliere non nota ortus eſt. Sabini nãq; pudenda mulieris ſpurios dicunt.

S ante Q

Squallor: inq̃natio: ſordes. Gel. Jn corporibus incultis ſquãmoſis alta congerie ſordium ſquallor appellabatur.

Squallidus. ſordidus incultus. Unde ager non aratus ſquallidus dicitur. Aliquando ponitur ꝓfulgenti. Uirg. Alter erit maculis auro ſquallentibus ardens.

Squallo.es.lui. a ſquãmaꝝ crebitate ⁊ aſperitate dcm̃. Unde ⁊ ſquallẽs ꝓfulgẽti pleno diuite onerato abundantiq; ponit̃. Quicq̃d. n. nimis iculcatũ obſitũq; aliq̃ re erat: ita vt incuteret viſentib⁹ horrorẽ ſquallere veteres dicebant. Uirg. lib. xij. Per tunicã ſquallentẽ auro latus haurit apertu;. Hinc poſtea tractũ eſt vt corꝑa inculta ⁊ veluti ſquãmoſa alta congerie ſordiũ ſq̃llere dicãt̃ Jdẽ. Sq̃llentẽ barba; ⁊ concretos ſanguine crines. Et lib. i. Ge. Sq̃llent abductis arua colõis.

Squãmę q̃bus coriũ piſcis aut ſerpentis tegitur. Hic deſquãmo.as. ⁊ exquãmo.as. qđ ẽ ſquãmas detraho. Plau. in aul. Dromo deſquãma piſces: Ab harum ſilitudine loricarum quoq; catenulę ſquãmę dicuntur. Uirgi. Que; pellis ahenis in plumam ſquãmis auro conſerta tegebat.

Sq̃roſus. a ſquãmarũ ſilitudie dr̃: cui⁹ cutis exurgit ob aſſiduũ illuuie;. Lucil. Uaronũ ac rapicũ ſquamoſa icõdita roſtra.

Squatina. ex planorum piſcium genere. ꝙ propter ſquallore; hoc eſt aſperitatem cutis lignea ⁊ eburea poliantur.

Squillę genus. arboris. Uarro li. i. de re ruſ. Alia in mari vt palmas ⁊ ſquillas.

S ante T

Stalagnium. genus inaurium fuiſſe oſtẽdit. Nonius allegans Cęciliũ. qui ait. Ex auro eius ſtalaguum domi habeo.

Stadiũ latine curriculũ: ſiue locus in quo equi hoĩeſue currunt

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

⁊ certant athletę. Nam ⁊ Domitianus inter cętera ſtadium extruxit. Dictũ ſtadiũ. αϖοτης ςασεος. hoc eſt a ſtatione ꝙ hercules eo ſpatio vno ſpũ cõfecto cõſtitiſſet. Nã clariſſimũ fuit curriculũ ſtadij olympij qđ hercules ſuis pedibus metatus ferꝭ. ꝯtinetq; octauã mille paſſuum partem. quod centum. xxv. noſtros efficit paſſus. hoc eſt pedes. dcxxv. vt ſcribit Ply. Quę mẽſura octies efficit. mille paſſus.

Stadiodromi dicti ſũt q̃ in ſtadio curſu certant. Firmicus. Si mars reſpexerit leporẽ cęleſtem in horoſcopo. faciet ſtadiodromicos. Stadiodromos ẽt locus in quo ludi ⁊ curſus exercenꝭ. Ply. lib. xxxiiij. Eundẽ vicit ⁊ leontius qui fecit ſtadiodromon. aſtylon qui olympię oſtenditur.

Sto. as. ſteti. ſtatũ ꝓprie ſigt in ſe ⁊ ſua mole conſiſtere. Et non tantũ de aĩatis ſed de inaĩatis quoq; dicitꝭ: vt nauis ſtat: flumen ſtat. Currus ſtat. Sol ſtat. vnde Solitiuũ. Itẽ auis in aere ſtat. Arbor ſtat Uirgi. Stabat acuta silex. Item Stare ſigt erectum eſſe. Sene. Alios ſtantes alios genibus flexos vidiſſes. ſedentẽ aut cubantẽ neminẽ. Item per manere durare. Ci. Facere ꝓmiſſa: ſtare cõuentis: reddere depoſitum. Uirg. Et bñ apud memores veteris ſtat gr̃a facti. Itẽ horrere. Cęcil. Stat agere ſentibus. Item plenũ eſſe. Uirg. Iã puluere celũ ſtare vident. Itẽ prominere. Lucil. Hic corpus ſolidum inuenies hic ſtare papillas pictor marmoreo. Item pręſtitũ eſſe ⁊ imobilem. Uirg. Stat ſua cuiq; dies. Ouidi. Sic ſtat ſñia. i. imobilis ⁊ fixa ẽ. Item in aĩo eſſe: vt ſtat cõferre manũ ęneęs. Item poſitum eẽ. vt Dĩs in aſcanio chariſta cura parentis. Itẽ Quieſcere. Apul. Dũ forte ſtarẽt in taberna ludentes. Itẽ in priſtino ſtatu manere. Uirg. Troiaq; nunc ſtares: priamiq; arx alta maneres. Item conſtare in ꝓcio eẽ. Liui. lib. xxiij. Multoq; ſanguine ac vulneribus ea pęnis victoria ſtetit. Gelius. Magno ei ſtet ea nocte abſentẽ fuiſſe. Quinti. Neq; ipſe hoc periculũ ignoro expertꝰ nõ leui documẽto quãti ſteterint mihi ⁊ ſemel ĩpata nõ feci. Stare firmũ ẽ nõ moueri ſ; ꝯſtãtẽ eẽ. Liui. Reſiſtis ãt aduerſus famã rumoreſq; boiũ ſi ſatis firmꝰ ſteteris. Stare ꝑ me. per te. per illũ dꝭ cũ nos aut aliq̃d aliud cã ſumꝰ ne quid fiat: Ply. lib. xviij. Nõ ſtat ꝑ me. quo minꝰ cęlũ intelligas ⁊ cęleſtia ſcias Quinti. Nõ per me ſtetit: ſ; per illa. Cõpoſita huius verbi ſunt. Abſto Adſto vel Aſto. Conſto. Circũſto. Anteſto. Cõtraſto. ꝓ aduerſor. Neuius. Contraſtat ſp: nec me ſinit loquier. Exto. a quo ſuperexto. Inſto. Interſto. Diſto. Obſto. Perſto. Pręſto. Proſto. Reſto. Subſto. Superſto. ⁊ ſm aliquos Manifeſto: qđ ẽ q̃ſi ad manus foris ſto. Pręterea Solſtitium ⁊ iuſtitium a Sto deducuntur.

Stabilis: qui eſt aptus ad ſtandum.

Stabilio. is. ſtabilẽ facio firmo. Plau. in am. Regiq; thebano Creonti regnum ſtabiliuit ſuũ. Hinc Conſtabilio. ꝙ eſt totum ſtabilio. Idem in ac. Ego rem meam conſtabiliui cum illum emi de pręda ab queſtoribus.

Stabulũ. a ſtando locus dꝭ in quẽ longo itinere feſſi ſuccedere ſolent. ꝙ ⁊ diuerſoriũ ⁊ hoſpiciũ dici ſolet. Uñ ⁊ ꝓſtibulę meretrices dictę ꝙ queſtus copioſioris gr̃a ꝯcurrẽtibꝰ illuc aduenis mãſiones ante ſtabula habuere. Petro. in ſaty. Sed nec viã diligẽter tenebã: q; nec quo ſtabulũ eẽt ſciebã. Hic ſtabula dicunꝭ loca gñaliter in q̃bus armenta gregeſq; cõſiſtũt in agris ⁊ ſubdio veluti q̃dã ſtatiões aĩaliũ. Nã vbi eq̃ tenenꝭ ſpãliꝭ. Eq̃le. vbi oues ouile. Ubi Sues. harãt dixere. Bobile quoq; a bobꝰ. Caple a capris nomẽ traxerunt. Uir. Quattuor a ſtabulis ꝓſtãti corpe tauros auertit. Idẽ. Interea cũ iã ſtabulis ſaturata moueret amphitrioniades armẽta abitũq; paret. Põt etiam ꝑſepe in hoſpitijs ſtabulũ dici. Apul. Duriſſimo caſui meo ſeruiẽs ad equũ illum victorem meũ ꝓbiſſimũ i ſtabulũ ꝯcedo. vbi aliũ ẽt Milonis quõdã hoſpitis mei aſinũ ſtabulãtẽ iueni. i. q̃ſi hoſpitãtẽ. Stabulũ ẽt ſumiꝭ ꝓ q̃cũq; ſtatione ſeu hitatione ⁊ loco vbi quis ſtare ꝯſueuit. Uirg. Ardua tecta petent ſtabuli ⁊ de culmine ſũmo paſtorale canit ſignum. A ſtabulum fit proſtibulum.

Stabulo. as. neu. ⁊ ſtabulor depo. ſigt ſto. diuerto ⁊ q̃ſi ſtationẽ hẽo. ſiue ẽt i ſtabulo guberno. Uar. li. i. de re ru. Si prata ſint i fundo neq; pecꝰ dñs h;. dãda opera: vt pabulo vẽdito alienũ pecꝰ i ſuo fũdo paſcat ⁊ ſtabulet. Col. li. vij. ſi idõeis tꝑibꝰ ad ꝑſepia ad aquã ad exercitatõẽ pecꝰ duxerimꝰ: curęq; fuerit vt ſtabuleꝭ ſic i eo loco ne hũore madeſcãt vngulę: qđ facile vitabimꝰ ſi ſtabula roboreis aſſibus ꝯſtrata: aut diligẽter ſubinde emundata fuerint humꝰ ⁊ palea ſupiecta. Sta. lib. i. th. Geticeq; pecꝰ ſtabulare ſubhęmo Ouid. li. xiij. met. Hoc pecus oẽ meũ multę ſtabulãꝭ i antris. Gel. Tubero i hiſtorijs ſcriptũ reliq̃t. Attiliũ ꝯſulẽ i africa apud Bragadã flumẽ grãde feciſſe aduerſus ſerpẽtẽ i illis locis ſtabulãtẽ pręliũ. Hic ſtabulatio. mãſio i ſtabulo. Col. li. vij. Calore boues ſub dio. frigoribus intra tectũ manere op;. Itaq; hiberna ſtabulatio eorum pręparãda eſt. i. locus ſtabuli vel vbi ſtabulentur.

Stabularius. hoſpes viatores ꝑtio recipiẽs. Apul. ſumo ſarcinulã ⁊ ꝑtio mãſiõis ſtablario ꝑſoluto capeſſimus viã. Ulp. Caupones ⁊ ſtabularios eos ęque accipemus q̃ cauponam ⁊ ſtabulũ exercent. Et ſtabularius dicitꝭ q̃ ſtabuli. hoc eſt loci vbi aĩalia ſtant curam gerit. Col. lib. vij. Hic. n. recognoſci grex poterit: numeruſq; conſtare ſi velut ex militari diſciplina intra ſtabularij caſtra manſerint.

Statio locꝰ i quo naues aut milites tuto ad tꝑs ſtant: vel i quo frequẽtꝭ ꝯſiſtiꝭ. Curtiꝰ. Cognitũ id ꝑ exploratores qui ſtationes hoſtiũ fuerãt igreſſi. Itẽ ſtatio dꝭ locꝰ ad cuſtodiã aſſignatꝰ. q̃ñ milites ſtãtes vigilant. Uir. Sternũtq; vices ſtatiõe relicta ipſe comes nyſo gradiꝭ. Hinc Stationarij milites. Itẽ Officina in q̃ multi ꝯueniũt vt de aliq̃ decernaꝭ rectius dicaꝭ: ſtatio appellaꝭ. Gel. Quęſitũ eẽ memini implęriſq; vrbis ſtationibꝰ ius publice docentiũ. Iuue. Stationes oẽ theatrũ. Silr errantiũ ſtellarum matutinę quas primas vocãt. ⁊ veſpertinę q̃s ſecũdas cũ ſtare ſpectãtibus videantur in oriente ⁊ occidente ſtationes vocantur. Et ſtatio ipſe ſtandi actus: vñ ⁊ nomen accępit ſtatio. Hiero. Ieſus filius naue ſtationem impetrauit ſoli ⁊ lunę. i. vt ſtarent.

Statiuncula. diminutiuũ. i. ꝑua ſtatio. ſicut a ratio ratiuncula.

Stationarij: milites dñr quibꝰ cuſtodię aut ꝑſidij gratia ſtatio aſſignata eſt. Itẽ qui in vrbibus aut ꝓuincijs tenentur ad populorum quietem tuendam ſtationarij vocantur.

Stationalis. firmiter ſtans. Ply. Deſideribus eadem ſtationalis ſenis menſibus cõmoraꝭ in ſignis: aquilion bimeſtris cũ cęterę vtraq; ſtatione q̃ternos menſes non impleant.

Statiua. ⁊ ſtatiuę q̃ſi ſtationes dñr ſiue munitiones in quibus vt ꝓpius pugnent milites ꝯſident. Liui. lib. i. Tentata res ſi ꝑmo ĩpetu capi ardea poſſet. Ubi id parũ ꝓceſſit obſidione munitionibus cępti primi hoſtes. In his ſtatio vt fit longo magna q̃; acri bello ſatis liberi commeatus erant. Et lib. ix. Statiua noſtra munimento ſatis tuta ſunt.

Stata. ſacrificia quę certis ac ſtatutis diebꝰ fiebãt quę ñ mutabanꝭ ſed firma ⁊ ſtabilita erant. Cato. Sacra ſtata ſolennis ſancta ſeruaſti. Ennius. Modicam ⁊ modeſtã formam mulieris ſtatam vocauit.

Statarius. a. um. a participio Satus. quaſi ſtabilis ſiue idoneꝰ ad ſtandum. Ter. in heau. Adeſte ęquo aĩo. date mihi parẽtem ſtatariam agere: vt mihi liceat per ſilentium. Liui. li. ix. Statarius vterq; niles ordines ſeruans.

Stator. q̃ apud magiſtratũ aſſidue ẽ. a crebra ſtatione: q̃les ſũt nũcij: vel tabellari vel appitores q̃ reos in ius vꝭ in carcerẽ ducũt. q̃ñ apud magr̃atũ dicati ſunt vt ſtent parati ire quo id ab illo miſſi fuerint. Uñ Plancus de ſtatore lẽtuli cõſulis ad Cic. ſcribit. Pręſto mihi fuit ſtator eius cum lr̃is q̃bꝰ ne venirẽ denunciabat. Et ſtator dictꝰ eſt Iuppiter q̃ñ ſtare fecerit romanos in fugã a ſamnitibꝰ ꝟſos. De quo in Sixto dictũ eſt. Nõ. n. a Sixto ſed a ſto. deſcẽdit. qđ p; ex eius cõpoſito. Antiſtitor quod cõpoſitionẽ ⁊ ſignificationẽ habet a Sto. ſic ⁊ Antiſtes. Et dꝭ Stator iuppiter q̃ ſtare aĩo facit.

Status. us. ꝯditio hitus. qđ lingua vernacula dicimꝰ lo eſſere. Hier. Nã corpis nr̃i certus ẽ ſtatus: vt oĩu; aĩantiũ. Sed q̃ñ apud deũ nõ de ſtatu corpis nr̃i. ſ; de vitę meritis iudicãur: appet ominẽ hoĩe; mẽte ſua ſibiipſi ſtatũ nomẽq; formare. Col. lib. viij.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Col.lib.viij.Quare ſtatus eius lõgioꝝ ꝑductioꝝꝗ ad hos caſus magna habilis eſt.Ci. Qui ſtatus reꝝ:que ↄditio tempoꝝ.Do.Status adhabitũ referꝰ.Statura corpori adſcribitur.Status eſt ſcenici:ſtatura lõgitudo corpis. Quãꝗ apud rhetores.Status dicitꝰ in quo cã maxime vertitꝰ.Cice.Status eſt in quo ꝑmo inſiſtis q̃s ad repugnandũ cõgreſſa defenſio.Quintil.Status eſt qȯ ex ꝑma cõflictiõe naſcitꝰ.Exẽplicã.Jntẽtio eſt.Feciſti homicidiũ.Depulſio eſt. Nõ feci. Queſtio an fecerit.Hinc cõſtitutio ↄiecturalis que ⁊ ſtatus dr.Tres aũt eſſe ſtatus quidã dixerũt.Coniecturalẽ:iuridicialem ⁊ finitiuũ.ſiue legalem de quibus in rethoricis.

Status.a.um.idem qȯ firmus.Ply.li.xviij.Jam primũ hãc iniuriam oibus annis accidere nõ poſſe ꝑꝑ ſtatos ſydeꝝ curſus.Stati dies dicebantꝰ qui iudicij cã cum peregrino inſtituuntꝰ.Plau.in cur.ſtatus cõdictus cũ hoſte ĩterceſſit dies.

Staturus.a.um.participium eſt a Sto.as.

Statim.aduerbiũ ſigt cõſtanter ꝑſeueranter ↄtinue.q̃ſi inſiſtendo.⁊ vno ſtatu.a ſtando.Plau.in Am.Nec recedit loco q̃n ſtatim rẽ gerat.Neꝗ veſperugo neꝗ Uergilie occidũt iſta ſtatim ſtant.Ter.in phor. Bina talẽta capiebam ſtati. Aliquãdo mox illico.ꝙ ea q̃ mox fiunt cõtinenter fieri videantur.Ci.in ver.Statim meſſanã litteras dedit.

Stagnũ a ſtando dr a qua ſtans.Uirg. Stagnũ pro parte maris ꝑfundiſſima poſuit ꝙ ea minime moueatꝰ:ſempꝗ ſtet.i.quieſcat.Emiſſamꝗ hyemẽ ſenſit neptunus in imis ſtagna refuſa vadis.Stagnũ ẽt metallũ eſt.a quo Stagneꝰ.a.um. Ply.li.xxx.Pixide ſtagnea dixit.hoc ⁊ Stagnũ dicitur.

Stagno.as.ſtagnũ facio.aquã cõtineo. Uir.li.iiij. Nam quos pelli gens fortunata canopi accolit effuſo ſtagnantẽ flumine nilum.Et dicimus ſtagnare aquã.cũ non effluit.neꝗ ſorbetur.Ply.Ubi marini fluctus effuſi ſtagnare ſolẽt.Et ſtagnare terrã que nõ abſorbet ſed cõtinet aquã.Jdem. Agris humidis atꝗ ſtagnãtibus.Huius cõpoſituꝫ.eſt Reſtagno. quod eſt exundo.vt apud eundẽ lib.ix.Jdẽ tradit in paphlagonia effodi piſcis gratiſſimos cibis terrenos altis ſcrobibꝰ in his locis vbi nulle reſtagnent aque.

Stannũ:plumbũ.a ſtando dici videtꝰ ꝙ in fornacibus primum fluat ac ꝑ ſe ſtet.qȯ ⁊ ſtagnũ ⁊ grece caſſiterũ.ſiue Catiterõ ſiue Caſſiriton ĩmutatis ab homero lr̃is.Naꝫ plumbi ſunt duo gñã nigrũ.ſ.⁊ albũ.Hic Stãneꝰ.a.um.vñ vaſa ſtãnea.

Stamẽ:a ſtãdo.ꝙ eo ſtat in tela oẽ velamentũ.eo ꝙ firme ſtat dũ texitꝰ:nõ id qȯ hicinde trahitꝰ. Subtegmẽ qȯ ſubit ſtamini.Dr ẽt ſtamẽ q̃cq̃d in colo ad nendum ponitꝰ.Hiero.ad Fabio.Ex q̃bꝰ facta fila retorquentꝰ cum ſubtegmine trium colorum hyacincti cocci purpure ⁊ cum ſtamine byſſino.

Statilinus ⁊ Statanus:dij ꝑſides q̃ſi nobis adſtantes.

Stater.eris.pe.cor.gñis maſ.teſte Hier.in Math.dicitꝰ q̃ duo hꝫ didragmata.Jdem lib.R.Ecce inuẽta eſt in manu mea quarta pars ſtateris argenti.Et hiere.Et appendi ei argẽtuꝫ ſeptẽ ſtateres ⁊ decẽ argẽteos.Fit aũt a greco ιϛημι.quod eſt pondero.n.in a conuerſo.ſicut ⁊ ab ιϛημι.qȯ eſt ſto fit ϛασιϛ.ſtatio.Pari mõ.ν.in.α.mutato. A cuiꝰ actõ greco ϛατηρα formauerunt.Quidam hoc nomẽ aſpirãt.atꝗ ab σταθμιζω.qȯ eſt trutino vel pondero deducũt.Suidas tñ ϛατηρτο εκχρυσοο νομισμα των βαλαντιον ηου νωριϛτο μεν ειχεν οβολους εκχαλκου τοδεϛατηραϛ χρυσιουτον δαμηλου ιπωων πολυ μαλλον αλληλοιϛ εοικοταϛ.

Statera.e.pe.pro.aſtando dicta eſt.quia ſtante libra penſatur aurum vel argentum.Eſt enim inſtrumentum quo res ponderantur ſine bilancibus.

Statuo.is.tui.ſtatutum.delibero ordino dedico firmiter pono Lactã.lib.ij. Abſtinere prelio ſtatuiſſet Et lib.vj. Sed his omnibus deus certos limites ſtatuit.ideſt ordinauit.Uirg. Craterasꝗ duas ſtatuaꝫ tibi pinguis oliui.ideſt dedicabo. Teren.pro Concutere poſuit cum ait.Sublimẽ illum arriperem ⁊ caput primũ in terram ſtatuerem:vt cerebro diſpergat viam.Huius compoſita ſunt.Cõſtituo.Diſtituo.Jnſtituo.preſtituo.proſtituo.Reſtituo.⁊ Subſtituo.

Statua.a ſtatuo deduci videtur.⁊ eſt imago alicuius q̃uis inter ſe differant.ꝙ ſtatue ſint enee eboree Lapidee.Jmagines ceree.⁊ picte.Sue.in Tibe.Etiã ſtatuas atꝗ imagines niſi permittentes ſe poni prohibuit.

Statuncula diminutiuum parua ſtatua.

Staticulum diminutiuũ a ſtatua.Hiero.in trãſlatione homilie origenis.Sed vxor eius ĩmemor precepti retrorſum reſpicit:impoſitã legem rupit ſit ſtaticulum ſalis.Staticulũ etiaꝫ dicitur in vehiculis ſicut Eſſedũ inequo:⁊ petoritum in mula.Ply.lib.vltimo.Reddũt ſpecies fluminum nemorum ⁊ iumentoꝝ ⁊ eſſeda ⁊ ſtaticula ⁊ equoruꝫ ornamenta. Apud Plau.in perſa.Staticulum genus ſaltationis eſt.

Statuarius.qui ſtatuas ſingit.ſeu q̃ imagines fundit.Jn qua nimirum arte excelluere Liſippus.Apelles praxiteles Myron Polycletus.

Statuarius.a.um.ꝙ ad ſtatuam pertinet:vt opus ſtatuarium.

Statuaria.e.ars ipſa faciendi ſtatuas.

Staturoſus.qui ſtatura.ideſt magno corpore eſt.Augu.Forte habens ſeruum formoſum ſtaturoſum bene compoſitũ habens alium forte ſtatura paruum.

Statumen.pe.pro.dicitꝰ id quo fulcitur vitis:vt pali ⁊ pedamẽta ⁊ quicquid pro monumẽto accedit.ſtatumen dici poteſt quaſi armamentũ quo res ſtare poſſit.Jpſa quoꝗ pedamẽta vitium ob hoc armamenta q̃nꝗ nominatur. Apud Uictr.ſtatumen dicitur quicquid pro ſtrato adijcitur.Et Statumina a ſtatu arboꝝ dicuntur pro vt creſcendo ſtatum accipiunt rami.Quo ad primũ ſignificatum. Columella li.v. Poſita vinea ideſt tertio autumno vehementioribus ſtatuminibus ſtatim impedienda eſt.

Statumino.as.ſtatuminibus firmo. Ply.lib.xviij. Jn ſolutiore terra ſepibus firmari ora vtrinꝗ lapidibus ſtatuminari: ⁊ alio ſuper integi.

Stapedes.pe.cor.machinule ferree in quibus pedes habere ſolemus dum equitamus.

Stachys.latine ſpica. Unde nardi ſtachys.i.nardi ſpica ex q̃ vnguentũ generoſuꝫ cõcinnatꝰ.Nã vt ſcribit.Ply. Unguẽtarij nõ ſolũ folia ſed etiã ſpicas nardi in vnguẽto celebrãt. A folio vero nardi foliata nuncupantꝰ vnguenta nardina.

Stactis:myrthe flos appellatꝰ.Hie.Narrãt ⁊ hi q̃ aromatũ nouere ṽtutes ſtactẽ florẽ eſſe myrrhe. Hec ⁊ Gutta alio noie dr ſiue ſtella ⁊ aloe.Uñ in eu.legimus ꝙ Nicodemus cẽtũ libras myrrhe ⁊ aloes ad ſepeliendum dñm preparauerit.

Staphylinus paſtinaca agreſtis.Col.li.x. Tum agreſtis peſtinaca ⁊ eiuſdem nominis edomita quam greci. ϛαφυλην vocant hec etiam ſtaphys dicitꝰ.Palladius.Staphys agria perimit pediculos gallinarum.

Staphys.Uide in dictione Staphylinus.de quo modo.

Statius nomẽ poete comici fuit qui Cecilius dictus eſt. Statius autem eſt appellatus fuit quoniaꝫ ſeruus fuit. Statius enim nomen ſeruile eſt.Fuit ⁊ alius poeta hoc noie qui heroico carmine multa conſcripſit.

Stechabes.pe.cor.ſunt tres ĩſule in rhodani hoſtio vicine maſſilienſibus ſic dicte ꝑꝑ ordinẽ quo ſite ſunt.Greci.n.ſtichon dicũt ordinẽ ⁊ verſum.Luc.ſingulariter ꝓtulit. Uenerat in fluctus rhodani cũ gurgite claſſis ſtochados ora tenens.

Stella a ſtãdo ꝙ ſtare ſtelle videantꝰ.Sunt aũt ſingulares ſtelle nõ admixte alijs ſydera vero ſiue aſtra ſunt q̃ ad aliquod ſignum complurium ſtellaꝝ compoſita ſunt vt Aries Taurus.Eſt ⁊ ſtella nomen poete patauini lepidiſſimi.

Stello.as.luceo.⁊ q̃ſi ſtellas facio.Mar.Et nũeroſa linunt ſtellãtẽ ſplenia frõtẽ.Ply.li.xxxvij.Qm̃ ſtellaꝝ hyadũ ⁊ nũero ⁊ diſpõne ſtellãtꝰ.Hic Stellatũ ſtellꝰ plenũ.qȯ ẽ celi epithetũ cũ ſerenũ ẽ.Jnterdũ ſtellare.ẽ admodũ ſtellaꝝ fcm̃ cẽ:qȯ dicimus.fcõ.i.ſtelle.Clau.li.ij.Ducitꝰ inthalamũ virgo ſtat.ꝓnuba iuxta ſtellãtes nox picta ſinus.Jdẽ lib.iij.Ut patuit ſtellata domus cõſidere iuſſi.Jnterdũ Jnuidere.a ſtellione aĩali cuius natura eſt inuidiã habere.de quo Ply.li.xxx.

Stelle.per ſimplex.l.columne quas latini pilas vocant.

Stellio.aĩal ſilꝰe lacerte tergo depictũ lucẽtibꝰ guttis admodum

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſtellarū: vulgo Tarantula dr: a grecis Aſcalabotes ꝙ apud eos ασκαλος. circulus eſt Stellio aūt circulis qbuſdā depictus eſt. ⁊ veluti lucētib⁹ guttis imodū ſtellarū. Morſus eius parraro interimit hoīem tñ ſemiſtupiduʒ facit ⁊ varie afficit. Eſt ⁊ alius ſtellio ex araneoꝝ genere lentiginoſus in cauerniculis dehiſcētis per eſtum terre habitans. Inapulia frequēs viſitur. ⁊ ſilr Tarantula dr ſcorpionibus ita ſrius vt viſus ab eis pauorē ipſis afferat: ⁊ torporē. Aug. li. x. cō. Quid cū me domi ſedentē ſtellio muſcas captās: vel aranea retibus ſuis irruentes implicās ſepe intentū facit. Hic Stellare pro inuidere. Sed ⁊ maledicta hic. ⁊ ſtellionat⁹ crimē. ⁊ Stellaturam accipere apud Spartianum qui ait. Tribunos qui ſtellaturas militibus tuliſſent capitali pena affecit.

Stellionatus crimē apud iuriſcō. a ſtallione nomen ſūpſit. Qḋ fit cum aliqd dolo factum eſt: vt ſi quis rē alij obligatā diſſimulata obligatione per calliditatē alij diſtraxerit: aut ſi qs merces corruperit: aut impoſturam fecerit cui⁹ nulla ordinaria pena eſt: ſʒ extraordinarie plectif. Et ad pſidē ſpectat.

Stēma. atis. coronamentū. qḋ ex multis florib⁹ cōpoſitū eſt: dictū a greco qſi ςεφανο μα ςεφω corono. και ςεφανοσ. corona. vel. Firmi. li. iij. Magnos viros faciet mercuri⁹ qui ſacris ⁊ glorioſis ſtēmatibus coronenf. Qñqʒ ſignificat claraʒ familiā in qua inſignes viri: vt inſertis flores eluceſcūt. ⁊ que plerūqʒ ex victorijs ⁊ coronis maioruʒ ꝯbitur. Iuue. Stēmata qd faciunt: qd pdeſt pontice longo ſanguine cenſeri. Sue. Quid inuetere gentiliū ſtēmate. L. Caſſij pcuſſoris ceſaris imagines retinuiſſet. Qñ vero mos erat apud antiquos vt viri ob res bene geſtas coronis donarenf. ⁊ eedeʒ ſtatuaꝝ capitibus imponerenf: inualuit conſuetudo: vt ſtēma aliqñ pro facinore accipiaf. Aliqñ pro ipſis imaginibus maioꝝ que poni ſolebāt in atrijs. Mar. Atria piſonum ſtabant cum ſtēmate toto. Seu pro gradibus generis ⁊ ordinibus deſcendentiū qui ramis quibuſdā ⁊ velut intercurrentibus lineis diſtinguebanf. Ply. lib. xxxv. Stēmata vero. lineis diſcurrebant ad imagines pictas. Aug. Lucas euangeliſta ſanctus cōmemorat generatiōes eius quo ordine: qua ſerie: quo ſtēmate ad illam generationē ventum fuerit qua natus eſt chriſtus. Quin ⁊ pro. Inſcriptionibus ſaxorum. Mar. Triſtia ſaxorum ſtēmata delet herus.

Stentor ab homero inducitur vocaliſſimus cuius tantus erat vocis ſonus quātus aliorum quinquaginta.

Stercus. ab extergēdo deduci vr. ꝙ vndiqʒ abſtergi ſoleat.

Stercoro. as. fimū agris fecunditatis gratia adhibeo. Ply. lib. xviij. Ager ſi nō ſtercoraf: alget. ſi nimiū ſtercorat⁹ ē adurif. Col. Lupinū vbi in florē vterit: nihil agrū ſtercoraueris. Et Stercorare eſt piguefacē. Idē li. xij. Vicia ⁊ faba ſtercorare agrū dnr. Stercoratū ſtercore infectū ēt dr. Idē li. j. Pomaria quoqʒ ⁊ hortos opʒ ſepto circūdari: ⁊ eſſe in propinquo atqʒ in ea parte qua poſſit oīs ſtercorata colluuies cohortis balneariorumqʒ ⁊ oleis expreſſa amurce ſanies influere.

Stercutius. dictus eſt Saturnus. ꝙ primus ſtercorandi agri rationem inuenerit.

Stercorarius. a, um. ꝙ ad ſtercora pertinet. Var. lib. i. de re ruſ. Sic eligno ⁊ ferro vt paluſtra maiora tria: aratra cū vomeribus ſex: crates ſtercorarias quattuor.

Sterquiliniū: locus ſtercorib⁹ plenus: ſeu ſtercoris receptaculū. Col. li. i. Sterqlinia duo ſint. Vnū qḋ noua purgamēta recipiat ⁊ in annū conſeruet. Alterum ex quo vetera vehantur.

Sterno. is. ſtraui. atunde ſtatu deijcio. ⁊ quaſi in terrā extendo. Vir. li. x. Sternif infelix alieno vulnere. hinc Ceſum exercitum: ſtratū dicimus. Inde Strages. Per tranſlationē Sternere pro extēdere. qñqʒ ponif. Vñ Sternere humi tapetas frondes ⁊ hmōi dicimus. Et qm̄ ſternēdo fit vt id ſupra qḋ ſternimus. hoc eſt extēdimus aliqd tegamus ſternere etiam pro tegere atqʒ implere ſumif. Vñ Sternere equos dicim⁹. hoc eſt inſtratis tegere. Hier. in Geñ. Habraā de nocte ꝯſurgens ſtrauit aſinū. Sic ſternere equos cooperire. Sternere humū floribus implere. Virgi. Sternitur oē ſolum iaculis. Item qm̄ ſternendo. i. extēdendo. ⁊ id ꝙ extēdimus cōplanamus atqʒ cōponimus fit vt ſternere quoqʒ p componere ac cōplanare vſurpemus. ⁊ Stratū dicamus cōplanatū atqʒ cōpoſitū. Vñ ſtratū mare dicimus qñ nullo vrgēte influctus vento equatū manet. Vir. Et oē tibi ſtratū ſilet equor. Et ſtratas vias. ſiue ꝙ cōplanate ſint ſiue ꝙ lapidibus tecte. Idē Miraf portas ſtrepitūqʒ ⁊ ſtrata viarū. Item qr iacendo quodā modo extēdimur fit vt eos ēt ſe ſternere dicam⁹ qui ſe ad iacendū collocant vt quieſcant. Idem lib. iiij. Ge. Sternunt ſe ſomno diuerſo in littore phoce. Huius verbi compoſita ſunt. Cōſterno. Externo. a quo Superterno. Deſterno. Inſterno. Proſterno. ⁊ ſubſterno. a quo ſubſtratus.

Sternax. equus dicitur qui ſeſſorem excutit ac in terraʒ deijcit hoc eſt ferox. Virgi. Et ſternacis equi.

Sternuo. is. ſternui ſternutum. a quo fit frequentatiuum.

Sternuto. as. pe. p. Inde ſternutatio inflatio q̄ a pectore exurgēs tortū caput ꝯcutit. Prop. Nū tibi naſcēti pmis mea vita dieb⁹ aridus argētū ſternuit omen amor. Col. li. viij. At ſi moleſta pituita eſt ciuile bubule vl' ſurculi nepete ſilueſtris lana iuoluti narib⁹ iſerunf verſanf qʒ donec ſternuat ouis.

Sterto. is. tui. dormio. Ter. in eu. Fatuus inſulſus tardus ſtertit noctes dieſqʒ. Hinc fit compoſituʒ. Diſterto. Perſi. Cur. iubet hoc ennij poſtq̄ʒ diſtertuit eſſe meonidas. Quint⁹ pauone ⁊ pythagoreo.

Sterilis infecūdus ⁊ fructū non ferēs. ſine ple. ςερεω. n. priuo dr ſeu careo. Et ςερητικος. ſterile greci. ςερησιμ. orbitatē dicunt. hinc Sterileſco. is. ſterileſcere ſigt ſterilem fieri Palladius. de gallinis loquēs. Vinacie cibo ſterileſcūt. Hordeo ſemicocto ⁊ parere ſepe coguntur ⁊ reddunt oua maiora. Ply. lib. viij. Capre pinguedine ſterileſcunt.

Steſichorus. pe. cor. nomē poete ex himera ſicilie vrbe ex q̄ himere⁹ ē dict⁹. Alij ex Methauria vrbe natum dicūt. Alij ex palatō arcadie oppido ferūt ide pfugū. Catanā veniſſe: eoqʒ in loco: defunctū ⁊ extra portā vrbis ſepultū fuiſſe: portāqʒ ab eo ſteſichoriā nuncupatā. Floruit. xxxvij. olympiade ſextaqʒ ⁊ qnquageſima obijt. Fertur luſciniā aliqñ in ore ſteſichori infans ceciniſſe mirabili auſpicio ſūmū eū poetā futurum ⁊ cātus ſuauitate oēs q ante ſe fuerūt ſupaturum. Hor. Steſichoriqʒ graues camene. Fuit n. excellētiſſimus lyricus. a quo Steſichoriū carmen dictū. Ideo aūt dictus ē ſteſichorus. ꝙ primus ſaltare ad citharam inſtituit. hoc eſt choream ducere. antea Tiſias vocabatur.

Stibadiū. accipif p ſella ⁊ abaco quo fulti diſcūbit cōuiue. qḋ primo herbidū fuit. Poſtea inualeſcēte luxuria marmoreū Hic torus rectius appellaf qñ a tortis herbis inflectaf. Nā apud grecos ſtibades herbe ſunt apte ad diſcūbēduʒ. Hinc Stibadion cubile ex ſtibade herba cōſtructū. Ply. li. v. epi. Ex ſtibadio aqua velut expſſa cubantiū pondere ſiphonculis effluit. Sunt q dicāt ſtibadia eē puas cenatiōes in qbus ſcriptū eſſe ſolebat quot ꝯuiuas cenatio capet. Ser. in. j. cō. ene. Stibadia antiq nō hēbāt: ſʒ ſtratis trib⁹ lectis epulabātur. vñ ⁊ Tricliniuʒ ſterni dr. Mar. Stibadiū accipe lunata ſcriptū teſtudine ſigtū. octo capit veniat qſqs amicus erit.

Stibiū. dr quo ad venuſtādos oculos peculiarif vtebāf. In argēti. n. metall' iuenif lapis ſpume cādide atqʒ nitētl. quē alij ſtibiū: alij alabaſtrū: alij turbaſin appellāt cuiuſuis pncipal' ē circa ocl'os quos dilatat: quorūqʒ fluitiōes exulceratōeſqʒ inhibet. Iō ad greci platyophthalmō dixere ab oculoꝝ dilatiōe. Vñ in Hiere. pph̄a. Cū pinxeris ſtibio ocl'os tuos fruſtra cōponeris. Hier. ad furiā. Nō habuit criſpātes mitras nec ſtridentes calciolos nec orbes ſtibio fuliginatos. Et de patula. turbāda ē facies quā ꝯ dei pceptū purpuriſſo ceruſa ⁊ ſtibio ſepe depinxit. hic Stibin⁹. a. um. pe. p. qḋ ſtibȳ colorē hʒ. vt apḋ li. j. Parali. Hier. Onychinos ſtibinos dixit.

Stichos latine verſus ſiue ordo dr. Vnde diſtichus.

Stigma. is. nota ſiue ſignuʒ q inurunf. ab ςιζω. pungo. Mar. Frōs h̄ ſtigmate nō meo notāda ē p trāſlationē qñqʒ ponif p ſuggillatiōe ⁊ infamia. Sue. Val. Catullū a quo ſibi verſiculis de marmurra perpetua ſtigmata īpoſita nō diſſimulauerat ſatiſfacientē eadē die adhibuit cene hoſpitioqʒ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

patris eius ſtigmata vt inquit Ply. delent columbino fimo.
Stigmatici dñr famoſi ⁊ nocētes q̄ nota aliq̄ aduſti ſūt vt ſp ap
pareāt. Stigmatias dici voluerūt notis ⁊ ſtigmatę pūctos.
Stigo. as. ſtimulo irrito. A quo inſtigo. caſtigo. fuſtigo. q̄uis
quidam ab ago compoſita eſſe velint.
Stilbo. phs fuit. q̄ capta patria: amiſſis liberis ⁊ vxore cum ex
incēdio ſolus ⁊ tñ beatus exiret. Interrogāti Demetrio cui
cognomē ab exitio. vrbiū polyorcetes fuit nunq̄d pdidiſſet.
Oia inquit mea bona mecū ſunt. Quo dicto dubitare deme
trium coegit an viciſſet. Nihil inq̄t pdidi oia mea mecū ſūt
videlꝫ virtutes quas nulla vis hoſtilis eripere quit: quibus
ſapiens ſeptus nullū poteſt ſubire diſpendium.
Stilpones dñr ab aliquibus hoies parui qui naui vocitantur.
Stimulus. αϖοτου ςιζω. pprie dr fuſtis acute cuſpidis quo
ruſtici boues ſuppungūt. Plau. in aſi. Utinā nūc ſtimulus
in manu mihi ſit per tranſlationem dr oē illud a quo vexa-
mur. Hinc ſtimulum carnis ⁊ vitiorum dicimus.
Stimulo. as. pungo. Teren. in heau. Magis nunc me amicę di
cta ſtimulāt. Hinc Extimulo. quod eſt valde ſtimulo. Col.
lib. vij. Libidinis extimulatur furijs.
Stingo. ⁊ ſtinguo. is. xi. ctū. eiuſdē ſignificationis eſt cū extin-
guo. Ci. in pgno. Ut cum luna means hiperionis officit or
bi ſtingunt radij cęca caligine tecti. Huius compoſita ſunt.
Diſtingo. Extinguo. Interſtingo inſtingo ⁊ reſtingo.
Stiria. pprie eſt q̄ frigore ɔcreta pēdēs guttatiq̄ꝫ ſtillās. Uirg.
Stiriaq̄ꝫ in pexis induruit horrida barbis. Ply. diſtillātes
hiberno gelu ſtirias. Inde Stiricidiū qd ē q̄ſi ſtirię caduꝫ.
Stilla diminutiuū a ſtiria vt inq̄t Feſtus. ⁊ accipit p gutta vt
ſtilla olei: ſtilla aq̄. Apul. ⁊ ſanguis eruptionē vtriculo ad-
moto excipit diligenter vt nulla ſtilla cōpareat vſq̄ꝫ Uictr.
lib. ij. Faſtigia facientes luto inducto pclinatis tectis ſtilli-
cidia deducebāt. per id ſtellę dedicunt in impluuiū. Mar.
Atq̄ꝫ olei ſtillam donaret opellicus vnctor.
Stilicidium q̄ſi ſtillaꝝ cadiū. q ſtillatim cadat vbi e tectis gut
tę fluunt. Hier. in ps. ſicut ſtillicidia ſtillantia ſuper terram.
Stillo. as. guttatim fluo. ſiue emitto. Ply. Frutex eſt reſina ſtil
lās. Huius cōpoſita ſunt. Diſtillo deorſum ſtillo. Uir. li. iij.
Ge. Lentū diſtillat ab inguine virus. Et diſtillare eſt paulati
fluere. Uñ fluxus humoris a capite dr diſtillatio. Item ſig̃t
guttati humorē exhē. Uñ diſtillare herbas ē humorē ex his
paulati exhere. Hic diſtillatio, liquamē quo vtimur cū pul-
mētarijs. Et diſtillari⁹ dictus eſt ɔcinator diſtillationū ⁊ vē
ditor. Seneca. Iā libarij varias exclamatiōes ⁊ botulariū ⁊
diſtillariū ⁊ oēs popinaꝝ inſtitores mercē ſuā q̄dā inſigni-
ta modulatiōe vendētes. Ex illo pfecte ſeu totū ſtillo. Terē.
in phor. Diſce ego illā dictis ita tibi incēſam dabo vt ne re-
ſtringuas lachrymas ſi extillaueris. Inſtillo ītro ſtillo. Ply.
lib. xx. ⁊ aurium grauitati ſuccum raphani inſtillant.
Stylus ſiue ſtilum cum. y. dici pōt colūna. Unde Epiſtylum ca-
pitellum qd ſup colūnā locat. Stylus ēt dr modus dicēdi.
Ter. in plogo. An. Diſſimili oratiōe ſunt facte ac ſtylo. Do.
Oratio ī ſenſu. ſtylus in v̄bis. oratio ad res ſtylus aduerbū.
Stylobatę ϛυλος τουκαμαξ λεγεται και βαινω βα-
διζω συντιθεται ως σχοινοβατης. i. funambulus.
σχοινος fueris ⁊ βαινω cōſciēdo ſic ϛυλος palus lignū
trabs p quā vadat aq̄ q̄ſi cānalis ligneus: ⁊ inſtrm ligneum
quo aq̄ traijciat vt ſub tegulis fieri ſolet. Uar. li. j. de re ruſ.
Cohortes in fundo magno duę aptiores: vna vt interdiu cō
pluuium hēat lacum vbi aqua ſoliat q̄ intra ſtylobatas cum
venit ſit piſcina. Boues. n. ex aratro ęſtate reducti hꝰ bibūt.
hic perfundunt. Et li. iij. Subtus colūnarum ſtilobaten.
Stipes fuſtis terrę defixus qui q̄n pullulare aliq̄n cōſueuit pu
tant aliqui ſtirpem ab eo dictam. Iteꝫ ſtipes dicitur torris
lignum ⁊ quodlibet aliud quod facile incenditur.
Stips. is. ⁊ ſtipis. is. merces q̄ ſtipatoribus ⁊ militibus dabat.
Et cū ſpondet pecunia ſtipulari. dr. i. ſtipem obligare. Pecu
nia quoq̄ꝫ quā vel in erarium reponebāt: vel dijs offerebāt
vel mendicis porrigebāt ad ſuſtentationē vitę ſtips diceba
tur a ſtipando ppterea q in cella ſtipebant. i. componebant.

Stipendiū. ęs. militare: ſeu p̄mū qd militib⁹ dat. Cōpoſitū no-
mē ex ſtipe ⁊ pēdo. q̄ſi ſtips ponderata ſit. ſtips. aūt dicebat
ab antiq̄s ęs eo q anteq̄ꝫ ſignatū eēt nō numerabat ſed pen
ſabat. Qd qui ſupra as vt. Uar. inq̄t acceperāt ſua neceſſita
te maiorē nūerū nō ī arca ponebāt: aut in loculis ſꝫ ī theſau
ris ſtipabāt. i. in anguſtū ponebāt: quo min⁹ loci occuparet.
Ulp. Stipēdiū a ſtipe appellatū eſt: q p ſtipes. i. modica ęra
colligat. Sed q̄m ſtipēdiū qd militi dabat ppetuū erat quo
uſq̄ꝫ exauctoraret diminueret ue ſolideq̄ꝫ dabat tractū vi-
dem⁹ vt dici cępit eū militē ad ſoldū ɔduci cui pmitteret ſti
pendiū lꝫ annuū. Caſiodorus. Uegeti⁹ ⁊ Frōtinus ſolidatū
in militia fuiſſe ſcribūt eū cui ſtipendia ab impatore pmiſſa
erant. Stipendium ēt dr qd quis tenet ſoluere principi aut
reipu. Liui. li. ij. Ut diuites conferrēt qui oneri ferēdo eēnt
pauperes ſatis ſtipendij pendere ſi liberos educent.
Stipendiale quod pertinet ad ſtipendium. Sidonius. Poſſit
fędere ſub ſtipendiali.
Stipendiarius: tributarius qui ſoluendo ſtipendio obnoxius
eſt. qui alio noie vectial dr. Uñ multi ppli ſtipēdiarij erant
reipu. romanę. hoc ē q̄ ſoluebāt ſtipendiū. Cęſar. cō. j. Reli-
quaſq̄ꝫ ciuitates ſtipēdiarias haberent. i. tributarias. Uul-
gus perperā appellat ſtipēdiarios milites qui ſtipendia fa-
ciunt cū tales mercēnarij ſiue ęrarij milites ſint nuncupādi.
quos Uege. ſtipēdioſos vocat. q̄uis ⁊ ſtipendioſi dicantur
ſtipendijs pleni. hoc ē qui ſtipendia plurima fecerunt.
Stipendioſus. de quo mox in dictione Stipendiarius.
Stipendiariū: certū vectigal. Ci. in ver. acti. v. Inter ſiciliā cęte-
raſq̄ꝫ puincias in agroꝝ vectigaliū rōne hoc intereſt. q cęte
ris aut impoſitū vectigal certum qd ſtipendiarium dicitur.
Stipendiatus. a ſtipendior. aris. qui ſtipendiū recipit. ⁊ alio no
mine Mercēnarius dr vt ſunt ij qui ad militiā adſcribun-
tur. Ply. li. vj. Rege eoꝝ peditū ſexcenta milia. equituꝫ. xxx.
milia elephantoꝝ nouē milia per oēs dies ſtipendiantur.
Stipo. as. rimas obthuro. ɔdēſe q̄re in hꝰ ſtupa, vti ſolemus. Et
eni deteri⁹ linū qd rimis marie nauiū claudendis adhibet.
Uñ ſtipatores dicti ſunt q̄ in nauib⁹ ſtipā hoc ē ſtupā cōpo
nūt. Hinc ſtipare p claudēdo coarctare denſareq̄ꝫ accipitur
ſicut in nauib⁹ fieri videm⁹. Uirg. ſtipatq̄ꝫ carinis ingēs ar
gētū. Et ſtipare ſig̃t circūdare aliquē defendēdi cā. Liui. li. j.
Stipat⁹ agmine armatoꝝ in foꝝ irrumpit. Hinc Conſtipo.
Stipatores qui in nauibus onera cōponūt ⁊ qui regū vel alioꝝ
corpora cuſtodiūt. a ſtipe quā accipiebāt: vel q reges ſtipēt
⁊ vndiq̄ꝫ circundent ac claudant pene conſtringentes inſtar
apum circa ipſaꝝ regem: aut q ipſi ferro ſtipati ſunt. Cic. li.
ij. offi. Pręmittebatq̄ꝫ de ſtipatoribus ſuis qui ſcrutarētur
arculas muliebres. ⁊ ne qd in veſtimentis telum occultare-
tur exquirerent. Hos antiqui a latere latrones vocabant.
Stiparius. a. um. quod ad ſtipandū pertinet. Ply. li. xix. Mox
ſiccate in ſaxo tunduntur ſtipario malleo.
Stipulor. pe. cor. a ſtipādo ſig̃t pmitto ſeu pecuniā ſpondeo ſti
pem obligo. obligationē: vel per obligationē habeo. Nam
pprie de pecunia dr. q̄uis ad oēs rogationes que ſolēniter
fiunt tranſlatū ſit. Hinc Stipulatores dñr qui p interroga-
tionē obligāt pmiſſorē. Nec. n. duo ſtipulator ⁊ pmiſſor op
ponunt. Qd docet iuriſcōſul. ti. de verboꝝ obligatiōibus.
Eſt aūt ſtipulatio. vt inq̄t Pōponius verboꝝ ɔceptio q̄bus
is qui interrogat daturum facturūue ſe id qd interrogatus
rñdet. Eſt aūt ſtipulor ſm Priſ. verbū cōe. q tā in actiua q̄ꝫ
paſſiua ſignificatiōe. abltō iungit. Dicim⁹. n. ſtipulor abſte
rogo te: peto abſte. Et ſtipulor abſte. pro rogor abſte. Iuue.
Quātūnis ſtipulare ⁊ ptin⁹ accipe qd do. vt totiens illuꝫ pr
audiat. ſubaudit a me ſtipulare. Eſt. n. actiuę ſignificationę.
Sue. v̄o paſſiue ptulit. ptoriū lectoria q̄ vetat minorem an-
nis. xxv. ſtipulari. i. interrogari. Plau. quoq̄ꝫ paſſiue dixit.
Niſi dolo malo inſtipulat⁹ ſis. Stipulator q̄ rogat ⁊ q̄ roga
tur. Hui⁹ v̄bi cōpoſita ſunt. Adſtipulor qd ē cōſentio. Ci. li.
acad. Falſum eſſe ſtoici dicūt ⁊ eoꝝ adſtipulator antioch⁹.
Inſtipulor. Plau. in pſeu. Mēſurę viginti ſalue ⁊ ſane ſūt
tibi hodie quas abſte ē inſtipulatus, etiam pſeudolus. Reſti

pulor quod ē contra ſponſionem pecuniam obligo.

Stipulatus.us.idē qꝺ ſtipl'o. Ply. Jouis deoꝝ ſūmi ſtipulatu.

Stipula.a ſtipa hoc eſt ſtupa deducit̄ ſiue ꝙ ſtipę inſtar vrat̄ ſiue ꝙ ea quoqꝫ ſtipari tectoꝝ rimę ꝯſueuerūt. Eſt aūt ſtipula calamus frumēti puta tritici hordei ⁊ ſimiliū.qꝺ.ſ. continet ſpicā cuius internodia genicula dr̄. ⁊ aliqñ genua.a ſil'itudine genuū aīalis. Ply. Frumēta q̄dā ingenu tertio ſpicam īcipiūt cōcipere. Jdē genicula ſunt.tritico q̄terna:farri ſena: hordeo octona. Stipula etiā dr̄ quę remanet in campo demeſſo frumēto. Jtem ea pars quę e frumēto demeſſo cōtuſa ſpica ſuperſtat.ſil'r ſtipula generali vocabulo appellatur.

Stirps.cum de hoībus dr̄.generis fęminini.eſt ⁊ ſiḡt originez. Uir. Heu ſtirpem inuiſam. Cū vero de arboribus ꝓ trūco. generis maſculi. Jdem lib.xij. Cum ſemel in ſyluis vno de ſtirpe reciſum. Jnuenitur etiā fęmininum. Hora. Cum ſtirpes.⁊ raptas ⁊ pecudes: ⁊ domos.

Stirpo.as.radices auſero.a quo Extirpo. Per tranſlationem. Extirpari vitia dicimus quaſi funditus tolli.

Stirpitus pe.cor.aduerbium ſiḡt radicitus. Ci.li.iiij.tuſ. Hunc errorem quaſi radicem omnium maloꝝ ſtirpitus philoſophia ſe extracturam pollicetur.

Stirpices qui ſtirpes euellunt. Quę tñ oīa a ſtipes incipiendo a quibuſdam cum.y.pſilon.ſcribuntur.

Stiua:aratri manica quę tenetur manibus cum aratur. Uirgi. Stiuaqꝫ quę currus a tergo torqueat imos. Dicta ſtiua aſtādo qꝛ ſuper eam regula ſtat ⁊ eſt quaſi temo inter boues.

Stlata genus nauigij latū magna ꝗ̄ altuꝫ a latitudine ſic appellatum.ſed ea cōſuetudine qua ſtlotum pro lotū ſtlitem pro litem dicebant antiqui.qui dictionibus ab.l. incipiētibꝰ.ſt. lr̄as ꝑponere ſolebāt. Aſtlata Stlatarius dr̄.ſicut a ſcapha. ſcapharius. Stlatarium qñqꝫ dicitur mari portatum.

Stlembus grauis ⁊ tardus. Lucil. Atqꝫ equū pedibus ſtlēbuꝫ.

Stlopus ſonꝰ q̄ ex inflatiōe buccaꝝ erūpit̄. Perſius. Nec ſtlopo tumidas ītēdis rūperę buccas.poſtea ſclopus ⁊ ſclopetꝰ.

Stoici phi appellati ſunt ab ςοα.qꝺ ſiḡt porticum quo cōuenire ac diſſerere ſolebāt. Erat.n.porticus athenis dicta pecile ex varietate picturę. Gręci.n.ποικιλον.varium dicunt. Suidas noſter ςοα μεν αθηναις διατριβη του ομικρου ςοικοι δὲ οι απ αυτης Διανου ω μεγαλου υιος ωνομαζετα πεισιανακτει ος υςερων δὲ ζω γραφηθεισα ποικιλη εκληθη την ςοαν την εκτος εφεσου απο τ ειρομενην εις του ιερον. Jn hac porticu zeno phs diſcipulos docebat. Uñ ⁊ ſecta ſtoica: ⁊ phi ſtoici nuncupati ſunt qui antea zenonij dicebantur a zenone doctore. Hęc eſt illa porticus ſtoicoꝝ memoratiſſima quaꝫ Chryſippus dictꝰ eſt fulcire: quā pinxit polygnotꝰ gratuito.

Stola apꝺ veteres dicebat̄ q̄cq̄d tegebat ⁊ apꝺ gręcos ςολη. indumētū ſiḡt.vñ ſtola deducit̄. Poſtea ad honeſtę tm̄ matronę veſtē hoc nomē trāſlatū eſt q̄ vſqꝫ ad imos pedes demiſſa erat. Tibul. impediat crines nec ſtola lōga pedes. Hic ſtola ꝓ matrona ⁊ honeſta muliere ponitur. Papi. Ois plebeio terit̄ ꝑtexta tumultu.hic eques hinc iuuenū cętu ſtola miſta laborat. Et ſtolatū matronalē atqꝫ honeſtum dicimꝰ. Mar. Quis floralia veſtit ⁊ ſtolatū ꝑmittit meretricibꝰ pudorē. Ual.max.li.ij. Sꝫ quo matronale decꝰ ꝟecūdię munimēto tutiꝰ eēt ī ius vocādi matronā corpꝰ eius attingere nō ꝑmiſerūt vt in violata manꝰ alienę tactus ſtolę relinqueret̄.

Stolidus.ponitur pro excordi tętro moleſto atqꝫ illepido.

Stolones inutilis ⁊ quaſi ſtolida fructicatio ex arboꝝ radicibꝰ. Ply.fuerūt ab arboribus cognomina antiquis: vt frōditio militi illi q̄ ꝑclara facinora vulturnū trāſnatans fronde capiti impoſita aduerſus. Annibalē edidit: ſtolonū lacinię gēti. Jta.n.appellat̄ in his arboribꝰ fruticatio īutilis. Uar.li.j. de re ruſ. Nam ſtolonis illa lex quę vetat plus quingenta iugera habere ciuem romanū. Et qui ꝓpter diligentiā culturę ſtolonū confirmauit cognomē ꝙ nullus in eius fundo reperiri poterat ꝙ effodiebat circum arbores radices quę naſcerentur e ſolo quos ſtolones appellabant.

Stomachus.fiſtula per quā cibus deſcēdit: ſed ponitur ꝓ ventriculo.i.receptaculo.ciboꝝ. Eſt.n.principiū inteſtinoꝝ a ſeptimę ſpinę vertebra incipiēs circa ꝑcordia cuꝫ ventriculo connexus ab ςομα του ςοματος.ore ⁊ εχω hēo ηχεω qꝛ os ſit habēs vel effudatalio. Juue. Si ſtomachus domini feruet vinoqꝫ ciboqꝫ. Interdū ſtomachus ponit̄ ꝓ īdignatione ⁊ ira odio ⁊ faſtidio. Ci.li.iiij.tuſ. Tractata diffinitiōe fortitudinis ītelliges eā ſtomacho dicere.hoc eſt cū faſtidio ⁊ indignatiōe. Jnterdū in bonā partē ponitur pro facilitate. Ply.in prologo. Argumentū huius ſtomachi mei habebis.i.huius meę facilitatis ⁊ māſuetudinis ⁊ benignitatis.

Stomachor.īdignor ac turbor. Ci. Caſ. Si.n. ſtomachabere ⁊ moleſte feres plura dicemꝰ. Hic ſub ſtomachor paulū faſtidio. Aug.li.iij.cō. Jlle iā ſubſtomachās tędio. Uade inq̄t a me ita viuas fieri nō pōt vt filiꝰ iſtaꝝ lachrymarum pareat.

Stomachicus.qui ex ſtomacho laborat. Ply.li.xxv.ſcribit helleborum mederi ſtomachicis.

Stomachoſus q̄ facile indignat̄ ac cūcta faſtidit. Ci. Apio pul. accipit pro eo qui iniuriaꝫ contumeliāqꝫ facit ſtomachoſiores inquit meas lr̄as quas dicas non intelligo.

Storax: gn̄s aromatis: ⁊ arbor vñ fluit. Dr̄ ⁊ Styrax Ply.li.xij. Arabes ex ſyria reuehūt ſtyracē. Ex hac fiebat oēvnguentū.

Storea quā extendimus ſuper terrā. Ply.lib.xv. Colligi mala poſt ęquinoctiū auctūnale neqꝫ ante ſextam decimā lunaꝫ: neqꝫ ante primā horam cadiua ſeparī ſtramentis ſtoreis paleiſue ſubſterni. Dicta ſtorea απο του ςορεννυμι.qꝺ ſignificat ſternere. Hęc alio noīe ⁊ teges ⁊ matta vacatur.

Stratū ꝑticipiū ſiue ſupinū vbi. Sterno ⁊ ſiḡt id qꝺ ſterni ſolet. Uir. Strata iacēt paſſim ſua quęqꝫ ſub arbore poma. Stratū vero nomē ponit̄ ꝓ lecto vt ī ꝑs. Stratū lachrymis meis rigabo. Strata ēt dr̄ oīa veſtimēta quę ſternunt̄ vt veſtes ſtragulę ⁊ periſtromata. Oui. Strataqꝫ quę mēbris intepuere tuis. Rurſus. Strata ſeu iſtrata gn̄aliter dr̄ oīa q̄ equis muliſue inſternunt̄ ⁊ equos ſtratos īſtratoſqꝫ eis ornatos. Liui.li.vij. Strata detrahi iubet. Et lib.ij.de bel.pu. Armatos deinde īſtratiſqꝫ equis ſignū exſpectare. Seneca ad Lucil. Stultus eſt q̄ equū empturus nō ipſum inſpicit ſed ſtractum eius ⁊ fręnos. Strataqꝫ ſine appoſitiōe vię: dr̄ via lapidibus tecta: vt ſunt vię romanę in oēs italię vrbes ſilicibus ſtratę. Jdeoqꝫ plus ſeculis latro prędo percuſſorqꝫ cōmittit ſi in via ſtrata inuiatorem graſſatur.

Stratus.us. Lectus. Hiero.lib.ij.ꝑ. Accidit vt ſurgeret Dauid de ſtratu ſuo.

Stratoriū.qꝺ ſterni ſolet. Jdem in eodē. Obtulerūt ei ſtatoria ⁊ tapetia.

Stramē qꝺ ſolo q̄ſcēdi gr̄a ſternit̄. Dr̄ ⁊ ſtramētū.⁊ ꝓprie eſt ſtipula. Uar. Tertio mō metit̄ vt ſtramētū mediū ſubſecēt qꝺ manu ſiniſtra ſūmū ꝑhendūt.a quo medio meſſeꝫ dictā puto. Jnfra manū ſtramētū qꝺ t̄rę hęret poſtea ſubſecatur. Dictū ſtramētū a ſtādo vel a ſtratu qꝺ id ſubſternat̄ pecori.

Stramineus.a.um.qꝺ eſt ex ſtramē. Proper. Straminea poſſet dux habitare caſa. Doxius ędificij lutei inuentor fuit exemplo hyrundinum.

Stramenticius.a.um.quod ex ſtramento fit.

Strages.ſiḡt cladem depulſioneꝫ ꝓfligationem iacturā. Nam antiqui ſterno ⁊ fligo in eadem ſignificatione accipiebant.

Stragulū: gn̄s veſtis inq̄t Aſco. Ulp. ſtragulā veſtē accipit pro veſtimēto qꝺ inijcit̄ q̄le ē Gręcoꝝ palliū. Sed Hie. ꝓ veſte muliebri poſuit cū inq̄t. Stragulatā veſteꝫ fec̄ ſibi byſſus ⁊ purpura indumētū eiꝰ. Alij accipiūt ꝓ lectoꝝ oꝑtorio: vbi ⁊ dormiebāt ātiq̄ ⁊ diſcūbebāt vario ōliniamēto figuraꝝ aut acu picto. Uar. Quicq̄d īſternebāt a ſternēdo ſtragulū appellabāt q̄cq̄d culcitę ſternitur. Tibu. Nam neqꝫ tūc plumę nec ſtragula picta ſoporem. Et ſtragulas veſtes aulęa ⁊ tapetes intelligimus.

Strāguria: difficultas vrinę.qñ guttati micturiūt ab ςραγγαλεω.ꝯſtringo.⁊ το ουρος.vrina. Uel ab ςραγξ γος.qꝺ apud nos guttā ſiḡt.ουρεω.mingo.latine. Subſtillum dr̄.

Strangulo.as.ſtringendo gulā neco. Ply.li.vij. Fabius ſenator pictor in lactis hauſtu vno pilo ſtrangulatus eſt.

Strategemata aſtutię rei militaris:geſta militaria:exēpla : ſiue cōſilia militaria.quibus hoīes ad ſimilia faciēda dicuntur. ςρατος.n.exercitus.αγω.duco.Stratia militia exercitus.

Strato.nomē ꝓpriū ſidonis reguli.qui vt Hier. Scribit manu ꝓpria ſe volēs cōfodere ne iminentibus Perſis ludibrio foret.quoꝝ fędus ęgyptij regis ſocietate neglexerat retrahebatur formidine.⁊ gladiū quē arripuerat circūſpectās hoſtiū pauidus expectabat aduentū. Quē iam iāꝗ capiendū vxor intelligens extorſit acinacē de manu ⁊ latius eius trāſuerberauit. Cōpoſitoꝗ ex more cadaueri ſe moriens ſupiecit ne poſt virginalia fędera alterius coitum ſuſtineret.

Strena.munꝰ qꝺ daṫ die feſto hoīs boni grā q̄lia ſunt q̄ paſſī daṫ die dñicę natiuitatis ⁊ ꝑncipio āni noui.a nūero quo ſignificaṫ alteꝝ tertiūꝗ venturū ſilīs cōmodi veluti trena.q̄ ꝑpoſita.ſ.lrā dꝛ ſtrena vt in lite ſolebāt antiq̄ dicētes ſlitem. Quidā ſtrenuitate ſtrenā dici putāt.Pōpo. Aſſide ſi q̄ ventura eſt alia ſtrena ſtrenę Sue.de Cali.Et ne ſordidus fetiduſꝗ impator eā ꝯſuetudinis priſcoꝝ liberalitatis gloriā cōſeruaret in eūte anno dixit ſe ꝑ kalēdas Januarij ſtrenas recepturū ſtetitꝗ in veſtibulo ędiū kalendaꝝ die ad captādas ſtipes q̄s plenis ante eū manibꝰ ac ſinu oīs turba ferebat:tamen grece vulgo ita diciṫ etiam verſus ſubaudiam.

Strenuus:fortis celer vigilās ⁊ ad res gerendas ꝓmptas.Sal. Nā vt q̄ſꝗ ſtrenuus ceciderat in bello. Col.li.viij. Magṫ pecoris acer durus ſtrenuꝰ:laboris patiētiſſimꝰ alacer atꝗ audax eē dꝫ.Hic ſtrenuitas.Oui.Priſcaꝗ ſtrenuitas māſit.

Strepo ſtrepis ſtrepui ſtrepitū.Vñ Strepitus.us.qui ꝓprie pedū ambulātiū manuūꝗ aliq̄d ꝑtractātiū ſonꝰ eſt. Appellaṫ ⁊ faſtus ⁊ pōpa diuitiaꝝ q̄ſi a ſtrepitu comitantiū. vt apud Quintil.Hic cū e me euocaſſet ſubito trepidū:totoꝗ fortunę ſuę ſtrepitu circūſtetiſſet.Hic cōponunṫ.Cōſtrepo. Gel. lib.ij.Atꝗ oium boꝝ ⁊ teſtimonijs ⁊ exēplis conſtrepebat. Circūſtrepo.Aug.li.iij.cō.Ueni carthaginem ⁊ circūſtrepebat me vndiꝗ ſartago flagitioꝝ amoꝝ.Inſtrepo ꝯ vel valde ſtrepo.aut cū ſtrapitu nomino.Uir.li.iij.Ge. Poſt valido nitēs ſub pōdere faginus axis Inſtrepat.Aug.li.viij.cō. Oēs ſibi met inuicē quiſꝗ vt eū nouerat in ſtrepuerunt nomē in ſtrepitu cōgratulationis.Interſtrepo.Uir.Digna ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.Obſtrepo.ꝯ aliquē ſtrepitū facio.Sal.Ad hęc maledicta alia cū adderet:obſtrepere oēs hoſtem atꝗ parricidā vocare.Perſtrepo.valde ſtrepo.Terē.in eu. Foras ſimul proruūt ſe abeunt lauatū perſtrepunt ita vt ſit dñi vbi abſunt.Et oīa habent pe.cor.

Strepito.as.pe.cor.ſępe ſtrepitum facio.Uirgi.li.j.ge.Neſcio qua pręter ſolitū dulcedine leti inter ſe folijs ſtrepitant.

Strepitus.us.Uide paulo ante in dictione Strepo.

Strideo.es.dui.⁊ Strido.is.di.Uirg. Stridūtꝗ caminis ſtricturę chalybū Et ꝓpe Stridē dꝛ cū funes ſonū faciūt. Idem ſtridorꝗ rudentū q̄uis ēt ad alia trāſferaṫ.Hor.i ſer. Stridē ſecreta diuēſos aure ſuſurros.Et i eu.Legiṫ ſtridor dētiū

Stridon:oppidū in agro Juſtinopolitano.a quo diuus Hieronymus ortum habuit.Quod a Gothis euerſum dalmatię quondam pannonięꝗ confinium fuit.

Stringo.is.xi.ctū.Arto.Ply.Apprēſamꝗ manu ſtringit. Per trāſlationē ſtringere q̄nꝗ ꝓ ꝑcutere poniṫ.Uirg.li.x. Atꝗ aīū patrię ſtrinxit pietatis imago. Q̄nꝗ ꝓ rarefacē excidē. Idē in buc.Hic vbi denſas agricolę ſtringūt frondes.Q̄nꝗ ꝓ decerpere colligere. Idē li.ij.ge.Sed tñ ⁊ quernas glādes tūc ſtringere tp̄s ⁊ lauri baccas. Hic ſtrictiuę oliuę q̄ manu leguntur ad d̄īam caducaꝝ.Q̄nꝗ ꝓ radere. Idē lib.viij. Ego ſum pleno quē flumine cernis ſtringētē ripas.Q̄nꝗ ꝓ Uulnerare. Idē in eodē.Hūc primū leuis haſta themillę ſtrinxerat.Q̄ñ ꝓ attenuare cōponere.qꝺ ſtringēdo fieri ſolet.vt Et ſtringite remos.Stringere enſem eſt nudare. Idē li.xi.Strictū rotat acer.lutagus enſē. Huiꝰ cōpoſita ſunt. Adſtringo. qꝺ eſt iuxta ſtringo.Cōſtringo.ſil' totum ſtringo. Col.li.vi. Si eodē ſcrobe duas aut tres arbuſculas voles ꝯſtituere curato ne pariter ſe ꝯſtringāt.Diſtrigo.valde ſiue diuerſis modis ſtringo.Diſtringo.deorſū aut valde ſtrigo excido. Col. li.v. Iā vero muſcus q̄ more cōpedis crura vitiū ⁊ vineta cōprimit ſituꝗ ⁊ veterno macerat ferro diſtringēdus ⁊ eradendus eſt:atꝗ hoc in ima ꝑte vitis. Exſtringo ex̄ ſtringo. Hier.in Ctheſi.Tñ in p̄nti epiſtola hoc breuiter extrinxiſſe ſufficiat ꝙ iuſti appellentur nō quo oī vitio careant ſed ex maiore parte virtutū.Obſtringo. Perſtringo. Preſtringo. Reſtringo ⁊ ſubſtringo.Col.li.ij. Boues cū ab opere diſiūxerit ſubſtrictos cōfricet:manibuſꝗ comprimat dorſum.

Strictim.aduerbium ſignificat ſingula ſtringendo. Unde ſtrictim referri dicimus ea quę cum ſperſa ac diffuſa eſſent:breuiter ⁊ quaſi ſummatim colliguntur.

Stricte ſig̃t arcte.a quo formantur ſtrictius ⁊ ſtrictiſſime.

Strictiuę oliuę:q̄ manu colliguntur.ad d̄īam caducarum.

Stricturę.ꝓprie dñr ſcinthillę q̄ de ferro cadēti micāt:euntꝗ: cū maſſa malleis tundiṫ.ꝙ aut ſtricte emittunṫ.i.celeriṫ aut ꝙ oculos ſuo fulgore ꝑſtringūt.Uir.li.viij.Stricturę chalybū ⁊ fornacibꝰ ignis anhelat.Ser.ꝺo ait. Strictura eſt terra ferri in maſſam coacta.ibiꝗ poniṫ ſtrictura.ꝓ ferri maſſis.

Strigones:denſaꝝ viriū hoīes ꝙ in ſe ꝯſtricti atꝗ arctati ſint.

Strigę ordines reꝝ inter ſe continuatę collocataꝝ.ꝙ vna ſint conſtricte. Col.lib.ij. Utrūꝗ ſiccatum coarctabimus in ſtrigam.atꝗ ita manipulos vinciemus. Item lōgitudo maior latitudine diciṫ Striga. A quo Strigatus ager vocatur qui per ſtrigas creſcit a ſeptētrione in meridiem.

Strigoſus.a.um.quod eſt exhauſtum ⁊ macilentū.quaſi ſtringoſum.Unde Jumēta ſtringoſa dicta ſunt ꝙ corpora eoꝝ reſtricta ſint fame aut alia vitij cā.Col.lib.vij. Quāꝗ poſſit huic aliquatenus cōparari ꝙ ꝓgenerat onager niſi.⁊ indomitum ⁊ ſeruire cōtumax ſylueſtri more ſtrigoſum patris ꝑferret habitū.Et li.viij.Placide ac lente pabuletur vt ⁊ largi ſit vberis ⁊ non ſtrigoſiſſimi corporis.

Strigmēta:ſordes quę ex corporibus raduṅt.Unde Strigmēta olei dicimus cęromata.i.ſordes olei quę exunctoꝝ athletarum corporibus raduṅt.Ply. Notum eſt magr̄atus honoris eius octogenis ſeſtertijs ſtrigmēta olei vendidiſſe.

Strigil.Inſtrm̄ ꝓprie e ferro dentatū.a ſtringendo.i.radendo quo equos ⁊ id genus iumenta expolire ſolent equiſones e corpore ſordes abradēdo. Eo vtebaṅt veteres ad radēdas ſordes corporis ſudorēꝗ tergēdū ꝑcipue in balneis anteq̄ comederēt ex auro argēto ferro interdū ēt lapidibꝰ q̄buſdā vt nunc linteis Perſius. Hi puer ⁊ ſtrigiles criſpini ad balnea defer.Quidā ſtrigiles accipiunt ꝓ pectinibus fricatorijs quos indi ex hebeno faciebāt legimus apud Stra.li.xv. de moribus indoꝝ. Illos exercitiū ꝑcipue frictionem ꝓbare ⁊ maxime ſtrigilibus hebeni leuibus corpora expolire:reges quoꝗ corpora ſtrigilū ꝑfrictiōe curare.Strigiles ēt ſunt velaria vñ athletę poſt laporē ſtringunṫ.Ply.de ſpōgia.Cinis eius plurimū ꝓficit ꝯ ſcabricies genaꝝ ⁊ q̄cq̄d opus diſtringere ꝑſtat ⁊ ſtrigilū vicē:linteorūꝗ affectis corporibꝰ. Alij ſtrigilē accipiunt pro quodā vaſis genere.Stra. Inde ſtrigilū ⁊ ampullaꝝ artifices mature euaſerunt. Plau.in perſa. Ampulā ſtrigilē ſcaphium ſoccos pallium marſupiū hēat. Ci.li.iiij.de fi.Si ad illā vitam q̄ cū virtute degaṫ ampula aut ſtrigilis accedat.Et in hiſpania ſtrigiles ēt vocabāt auri paruulas maſſas. Item Strigil aluminis genus pumicoſū ⁊ foraminū ſiſtulis ſpongię ſimile rotundūꝗ natura. Cor. Celſus.Medicamentū in aurem per ſtrigilē inſtillari iubet Strigiles ēt nunc ſermone vernaculo piſciculi quidā dicūtur quoꝝ frequens ſit captura per hyemes. Hanc dictionē Priſ.a ſtringo vel a gręco.ςλεγγις.deduci exiſtimat.

Strigilecula diminutiuū a ſtrigil ꝓ vaſe.Apul. Strigil' ⁊ gutti graphice deſcribēs ſic inq̄t.Qui magno inceptu ꝑdicauit fabricatū ſemet ſibi ampullā quoꝗ oleariā quā geſtabat lēticulari forma tereti ābitu ꝑſſula rotūditate: iuxtaꝗ honeſtā ſtrigileculā recta faſtigatōe clauſulę flexa tribulatōe ligulę. vt ⁊ ipā ī manu capulo moraret ⁊ ſudor ex ea riuulo laberet.

Strigium veſtis hiſpanica. Plau. Nudus eſt iurat ſe tribulo ſtrigium oppigneraſſe.

Strix ſtrigis.auis q̄dā nocturna ⁊ iportuna a ſtridendo dicta.

Luc.li.vj.Quod trepidis bubo ꝙ ſtrix nocturna queruntˀ. Aggrediſ pueros nutricis egentes: ⁊ ex illoꝝ corpuſculis vitalē ſanguinem abſorbet. A cuius auis nocumento ſtriges appellamus mulieres puellulos faſcinātes ſuo cōtactu ⁊ lactis munerūq; oblatione. Sere. Pręterea ſi forte ꝑmit ſtrix atra puellos viroſa īmulgens exertis vbera labris. Striges etiam ſunt olera vilia. vt apud Plau.in pſeu. Hei hoīes cęnas ſibi coquunt cū condiunt. non cōdimentis condiunt ſed ſtrigibus. Iuue. Et ſonat vnctis ſtrigibus.

Strię ⁊ ſtriaturę. ſunt q̄ſi canalicule ⁊ ſulci q̄bus quoddā colūnaꝝ genus excauaſ. Vict.li.iij. Colūnaꝝ ſtrię faciendę ſunt. xxiiij. Ita excauatę vt norma in cauo ſtrię cū fuerit coniecta circūacta anconibus ſtriarū dextra ac ſiniſtra tāgat acumē. Hinc ſtriatas colūnas dicimꝰ q̄ ſtrijs diſtinctę ſunt. Ply.li.xxj. Candor eius eximius folijs foris ſtriatis. Apul frontem ſtriatam vocat cōtractam caperatāq; ⁊ quaſi ſulcos facientem pręttriſtitudine. Striare etiā videnſ boues cū peracto aut non peracto priore verſu alius innitur. Hoc autem fieri dum boues adhuc in priore verſu anhelant non conuenit.

Strimon fluuiuꝰ thracię. Vñ fit Strimonius ſtrimonia ſtrimoniū. Vir.li.j.Ge. Strimonięq; grues. ⁊ amaris ītyba fibris. De ꝑmitiuo. Idē. Rupe ſub aduēſa ōſti ad ſtrimonis vndā

Strobilus: nucleus pineus: ſilr ⁊ arbores nucleos pineos ferentes ſtrobili. dicuntur apud Dioſco ⁊ Galenum.

Strophas. adis latine cōuerſio vertigo.

Stropha acumē ſubtilitas ab ϛροφη ɔuerſio. Hie.ɔ ruf. Vis ſcire totas argutiarū tuaꝝ ſtrophas vel pecularum inſidias.

Strophos dolor inteſtinoꝝ quos tormines latini vocant.

Strophius proprium nomen phocenſis regis.

Strophiū faſcia pectoralis q̄ vⁱginalē tumorē cohibet papillaꝝ. Turpil. Me miſerā ꝙ iter vias epl'a excidit mihi īfęlix īter tuniculā ac ſtrophiū collocarā. Strophia ēt corona ab inſigni qd̄ īponebaſ capitibꝰ ſacerdotū. qd̄ ἀπὸ τοῦ ϛροφεῖν h̊ ē a vtēdo. Ply.li.xxi. Tenuioribꝰ vtebanſ antiq̄ coronis ſtrophia appellātes. Huius diminutiuū eſt ſtrophiolū.

Strophades. ſunt duę īſulę ī mari Ionio q̄ antea plote vocabātur. Virg. Accipiūt ſtrophades graio ſūt noīe dictę īſulę ionio īmagno. Dcē ſtrophades ab στροφη ɔuerſio. Suidas aūt ϛροφιον τὸ ϛρογγύλον ζωνάριον ⁊ ſubdit. ὡς ϛρόφιον διαδήματι ὡς καὶ οἱ ἱερεῖς φοροῦσι.

Strongylos. ⁊ Strongyle. es. pe. cor. Inſula in mari ęgęo vna ex ęolijs ſic dicta q2 ſit rotūda ⁊ globoſa qd̄ ſtrongylō gręce deſignat. Hęc vt Ply.lib.iiij. ſcribit vinearum fertilis eſt cuius ambitus patet. lxxv. milibus paſſuū. Ea nunc Naxos ſed antea dia vocata. Syr.li.xiiij. Mille agathyna dedi per flataq; ſtrongylos hauſtris.

Stroma. atis. oē qd̄ ſterniſ a quo fit periſtroma.

Struo. is. xi. ctum ordino ſeu ordinate apto. Liui.li.j. Poſtquā ſtructi vtrinq; ſtabāt cū paucis ꝓcerū in mediū duces ꝓdeūt Cōpoſita huius verbi ſunt Adſtruo. Cōſtruo. Deſtruo. Exſtruo. Inſtruo. Obſtruo. Pręſtruo. Subſtruo. ſuperſtruo q̄ ſm̄ vim prępoſitionū ſignificāt. Hier. ad Terentiā. Hic valles ſubſtructionibus opplēdo. Cypri ad Certamen animus ante pręſtruitur. qñ ſe aduerſarius confitetur.

Structilis ⁊ hoc ſtructile pe. cor. vt ſtructiles columnę que non ſunt ex vno lapide ſed ex multis.

Structor qui aliquid ordinat. Poniſ ⁊ pro cellario qui inſtruē dę menſę ⁊ ciboꝝ curam hꝫ. a ſtruendo. i. ordinando ⁊ cōponendo qui cultello ſcindit in fruſtula. Mar. Et quę nō egeant ſtrui ferro ſtructoris ofellę. Qui vero conuiuij princeps eſt. Architriclinus vocatur.

Structura ędificiū ſiue cōpoſitio ⁊ ordinatio. Col.li.j. Igiſ ad ſtructurę cū ꝑmū ſtatī fundamēta iaciunſ: euitandum eſt.

Strues. a ſtruo ꝓprie lignoꝝ congeries eſt. Et ſtrues dſ genus libi quod addebatur in ſacris. Ouid.li.j.faſ. Hęc adolet flāmis cum ſtrue farra ſuis.

Struma. tumor vel morbus q̄ a ſcrophis q̄ id morbi patiūtur. Scrophula dſ. In quo ſubtus cōcretę q̄dā ⁊ purę ⁊ ſanguinę q̄ſi glādulę oriunſ. Inde ſtrumoſi dicunſ q̄ id vitiū patiunſ. At Cor. Cęl. ſcribit. Strumā extantia quędā ī tergo. Gibbus vero in pectore. alij ſtrumā vitiū gutturis eē putāt. Catul. in opprobriū dixit. Sella in curuli ſtruma nonius ſedet. Inde Strumoſus. Iuue. Nec pręrextatum rapuit nero loripedē vel ſtrumoſum atq; vxero pariter gibboq; tumentē. Ply.li.xi. Guttur. hoī tm̄ ⁊ ſuibꝰ intumeſcit aquaꝝ q̄ potātur plęrūq; vitio. ꝓꝑ qd̄ q̄dā tubera ſpongioſa ꝑ corpꝰ aliqñ inſperſa ſcrofulę dñr q̄ ēt ſub ſtrumę appellatiōe ɔtinentur. vt rectiꝰ ſtrumulę q̄ſi ꝑuę ſtrumę q̄ ſcrophulę nominētur.

Struthiꝰ. ⁊ ꝑ fę. Struthio. auis eſt corpe grādis grauiſq;. Hie. in Iob. Pēna ſtruthiōis ſil'is eſt pēnę herodij ⁊ accipitris.

Struthio camelus: maxia auiū eſt ſi tm̄ auis ē dicēda cuꝫ pēnas dūtaxat hēat vt adiuuēt ad currēdū cętero volucris non ſit nec a terra tollaſ. Vngulas hꝫ ceruinis ſil'es biſulcas cōprehēdēdis lapidibꝰ vtiles quos infuga ɔ inſequētes pedibꝰ ingerit. Cōcoquit q̄cūq; deuorat ſine aliquo delectu. Mira in eo ſtoliditas. Et. n. in tāta corporis altitudine ſi colla frutice occultauerit latere ſe putat. Oua eiꝰ in ꝓcio ſunt ꝓpter amplitudinē ⁊ pēnę q2 galleas varijs coloribus infectę adornāt.

Studium eſt vehemēs applicatio animi ad aliquid peragēdū. Accipiſ qñq; ꝓ exercitatione. vt cū dicimus ſtudia l'rarum. Col. ⁊ ne ſingula perſequar ei ſtudio qd̄ q̄ſq; agere velit cōſultiſſimum rectorē adhibeat. i. exercitio vel operi vel arti. Qñq; pro diligentia. Qñq; fauore ſeu amore. Sal. D. Sylanū certe ſcio q̄ dixerit ſtudio reipu. dixiſſe. Qñq; pro voluntate: vt Scindiſ incertum ſtudia incontraria vulgus.

Studioſus. modo aſſiduū ac perſeuerantē ſiḡt. Ci. ad herē. Iōq; bonis viris ⁊ ſtudioſis amicus erat. Modo cupidum ⁊ alicui rei deditū atq; addictum. vt ſtudioſus laudis. i. cupidus ⁊ ſtudioſus cęſaris. i. amator vel beniuolus. Cic. Cecinę. Viri ſunt optimi ⁊ tui ſtudioſi ⁊ mei neceſſarij. Hinc fit perſtudioſus. Idem in Cato Attribuito l'ris grecis quarum conſtat eum perſtudioſum fuiſſe in ſenectute.

Studeo. ſtudes ſtudiui ſtudiū adhibeo. Do. operam alicui rei Cęſar. cō. j. Cupiditate regni adductꝰ nouis rebꝰ ſtudebat. i. vacabat ɔſtruiſ ēt cū abl'tō mediāte in vel ē' actō ꝓſertim ſi aliq̄d ſtudioſiꝰ legimus. Titi ī pſal. Ferētinatis ppl'us gręca ſtudet. Et ſtudē eſt amare: ſiue fauere. Sal. Neq; ſtudē neq; odiſſe ſꝫ minime iraſci docet Oui.li.ix.me. Cui ſtudeat deꝰ oīs hꝫ. Itē Eniti. Ci.li.j.of. Quoꝝ vō pr̄es aut maiores aliq̄ gloria ꝑſtiterūt: ij ſtudēt plęrūq; in eodeꝫ genere laudis excellere Lac.li.iij. Duo ſignificata eius cōprehēdit. Qui ſapiētię ſtudet vtiq; nōdum ſapit ſed vt ſapere poſſit ſtudet.

Stupa linū vile qd̄ lini cortici ꝓximū eſt vt inq̄t Ply. ab gręco ϛυππεῖον qd̄ ſtupā ſiḡt vel a ſtipando ꝙ ea ſtipenſ naues. Hic Stupeus. a. um. Virg. Subijciūt lapſus ⁊ ſtupea vincula collo.

Stuprum eſt coitus lege vetitus q̄ duplex eſt vnus cum nupta qd̄ adulterum dr: aut cū puero aut cū ſanguine cōiūctis: ſiue ſacris carminibus aut cū vis affertur cuilibet perſone etiam ancilla ſit. Aliqñ Stupruꝫ poniſ pro turpitudine. Neuius perire malunt ibidem q̄ cum ſtupro redire ad ſuos populares. Enn. Fęde ſtuprēq; caſtigor quottidie turpiter.

Stupro. as. vitio ſtupro. Plau. in aul. Is adoleſcētis illius eſt auunculus qui illā ſtuprauit noctu cereris vigilijs. Ci. lib. iij. ad herē. Qui violaſſet ingenuam matrē conſtupraſſet.

Stupeo. es. pui ſiḡt quodāmodo ſenſum rerū nō hr̄e. Perſius. Sed ſtupet hic vitio. i. inſanus ē factus vitijs. Iūgiſ ⁊ cum actō. Ci. de fi. bo. Hęc cū loqueris varrones ſtupemus. Huius cōpoſita ſunt. Obſtupeo ⁊ ſubſtupeo a q̄bꝰ ſtupeſco. obſtupeſco. Stupefacio. obſtupefacio. Stupefio ⁊ obſtupefio.

Stupor ē alienatio q̄dā ſenſuum ꝙ ſcꝫ ſenſus conſtipentur.

Stupidus qñq; ꝓ ſtupefacto. qñq; pro inſenſato accipitur. Unde ſtupentia ſiue ſtupida dicuntur quādo vel paruum vel nullum habent ſenſum.

Stultus īprudēs in ꝓuidus. Nā ⁊ multi nō inſipiētes aliquando ſtulte aliq̄d vel agūt loquunſ. Fatuꝰ plene īſipiēs Afra. Ego ſtultū me exiſtimo fatuū eſſe nō opinor. Inſanꝰ q̄ abiecta rōne cuꝫ furore ⁊ īpetu oīa facit. Rudis q̄ nunq̄ didicit.

Sultia qͣttuoꝛ modis dignoſcit. Aut cū non venerit in mentē qđ opꝫ. Aut ſi venerit: nō tenere. Aut bonū ꝯſiliū non admittere. Aut malū admittere. Hic Heſiodus ecōuerſo. Optimus ille qdē q̄ p ſeſe oīa noſcēs p̄ceptoꝛ ſuus ipſe ſibi meliora peregit. rurſus ⁊ ille bonꝰ monitus q̄ recta ſequet̃ ⁊ non ipſe ſapit neqꝫ credit recta monēti: hic nullā in ꝑtē vtilis ē.

Stypticus idem quod ſtrictiuus ab ϛυφω obturo ſtringo.

Stymma ē ſpiſſamētū ⁊ domitura vnguēti: vt inq̄t Dioſcoꝛides.

Stymphalus lacus in arcadia in cuiꝰ ripis erat Stymphalū oppidū. Ouid. li. ij. faſ. Teſtis erit pholoe teſtes ſtymphalides vnde. A ſtymphalo lacu ſtymphalides aues appellatę ſunt tantę magnitudinis: vt ſolis radios obumbꝛare dicerentur oēm arcadiam deuaſtātes. Hier. Cerberū ⁊ ſtymphalidas narrāt fabulę poetaꝝ. A ſtymphalo oppido. fit Stymphalius. a. um. ⁊ ſtymphalides. idis. Hiero. ꝯ Ioui. Ariſtoclides. Oꝛcomeni tyrānus adamauit virginē Stymphalideꝫ quę cū patre occiſo ad templū dianę conceſſiſſet: ⁊ ſimulachꝛum eius teneret nec vi poſſet auelli in eodē loco cōfoſſa eſt Ob cuius necem tanto oīs arcadia doloꝛe cōmota eſt: vt belluꝫ publice ſumeret: ⁊ necem virginis vlciſceretur.

Styx. gis generis fę. ꝓpꝛie męſtitiā deſignat. ϛυγνός. n. triſtis dr̃. ϛυγνάζω męreo. vel dr̃ ab ϛυγῶ timeo. odi ꝙ terroꝛi oībus ſit. Uirg. Stygiāqꝫ paludem dij cuius iurare timēt ⁊ fallere numē. Fingit̃ a poetis ꝙ ſit infernalis palus cum ſit fons in arcadia exitioſus aīalibꝰ cuius aqua ilico necat ex nimio frigoꝛe: vtpote cū perfluens ipſa ſtatim lapideſcat. Tradunt hac aqua ęs ferrum erodi ⁊ oīa vaſa in ea miſſa frangi pꝛęter coꝛnea. Eſt ⁊ alia palus in ęgypto iuxta memphim quā veteres ſtyga vocauere. Hinc Stygius. a. um. Seneca hic ſęuus vmbꝛas territat ſtygius canis. Ariſtophanes autem in ea comędia quę βάτραχος ἐγγράφεται ἐνταυθεὶ αὐλῶν τις σοι περιεῖσι πνοὴ ὄψει τε φῶς κάλλιστον ὥσπερ ἐνθάδε καὶ μυρρινῶνας καὶ θιάσους εὐδαίμονας ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ κρότον χειρῶν πολύν. nam ſtyx pꝛoxima eſt elyſio.

S ante U

Suauis: dulcis a quo ſuauitas ⁊ ſuauitudo ꝓ dulcedine. Pla. Suauitudo mea. Quoꝝ contraria ſunt inſuauis auſterus aſper. Inſuauitas inſuauitudo. Aduerbia ſuauiter inſuauiter. Suaue ⁊ inſuaue. Uirg. ⁊ ſuaue rubens hyacinthus.

Suadeo. es. ſi. ſum. ſm nām biſyllabū eſt lꝫ multi triſyllabū putent. Qđ ⁊ ſi inueniat̃ ſolutio dicēda eſt a ſuaue ⁊ do cōpoſitū eſſe quidā arbitrant̃. hꝰ eſt ſuaue dico. Eſt. n. ſuadere accōmodatis ⁊ ſuauibꝰ vbis aliquē in opinionē noſtrā inducere conari hoc eſt hoꝛtari aliquē ad id qđ intēdimus. Cuius ꝯ̃rium eſt diſſuadere. De perſuadeo ſupꝛa habitum eſt.

Suadela. pe. pꝛo. ſuaſio dicitur.

Suaſoꝛius. a. um. qđ ad ſuadendū ꝑtinet: vt Suaſoꝛi munus. i. offīm ſuadēdi. Et ꝑs deliberatiua a rhetoꝛicis ſuaſoꝛia dr̃.

Suaſum coloꝛ ex ſtillicidio fumoſo in veſtimento albo. Sunt ⁊ qui omnem coloꝛem ſuaſum velint appellari. quod quaſi perſuadeatur in alium coloꝛem tranſire.

Suauium. quod ⁊ ſauium dicitur per diminutionem. ii. voluptas dicitur. Teren. O thais meum ſuauium.

Suauioꝛ. aris. ⁊ Suauioꝛ ſignificat cum voluptate aut pꝛęgaudio oſculoꝛ. Catul. Ad Ueranium lucidū os oculoſqꝫ ſuauiaboꝛ. De hoc etiam in Diſſauioꝛ.

Suapte ſua ipſius nā. ⁊ Suopte ſuo ipſius. ſicut Meopte meo ipſius Ci. li. j. tuſ. Terręna ⁊ humida ſuopte nutu ⁊ ſuo pondere ad pades angulos in terram ⁊ in mare ferantur.

Sub pꝛepoſitio ⁊ ſepat̃: ⁊ cōponit̃. Sepata aliqñ denotat tꝑs ⁊ actō iūgit̃. ſig̃tqꝫ circa vel per. Uir. Sub lucē expoꝛtant calathis. i. ꝑ lucē ſeu adueniente luce. Aliqñ ponit̃ pꝛo In vt Sub idem tꝑs ſub eandē hoꝛam. i. in eodē tꝑe in eadē hoꝛa. Quāqꝫ ⁊ ꝑ idē tꝑs ⁊ ꝑ eādē hoꝛā vel circa idē tꝑs ⁊ circa eādem hoꝛā exponi poſſit. Li. Utrinqꝫ legati fere ſub ideꝫ tꝑs ad res repetēdas miſſi. Sue. de Aug. Sub hoꝛā pugnę tam arcto repente ſomno deuictus vt ad dādūꝫ ſignū ab amicis excitaret̃. Aliqñ ꝓ ſtatī poſt. vt Sub hęc verba. Ci. planco Sub eas aūt reddite ſunt. Aliqñ ſig̃t ad locuꝫ ⁊ ꝓ añ ſumit̃. Uir. Poſteſqꝫ ſub ipſos nitunt̃ gradibus. Aliqñ in loco et ꝓ ſubter capit̃ cōſtruiturqꝫ cū abltō. Ideꝫ li. viij. Arma ſub aduerſa poſuit radiantia quercu. Itē cuꝫ abltō accipit̃ ꝓ in. vt apud eūdē. Nāqꝫ ſub ingēti luſtrat dū ſingula tēplo. Itē ꝓpe. vt Quo deinde ſub ipſo ecce volat. Itē ſig̃t cū vt Sub ſarcinis. i. cū ſarcinis. Cōpoſita ⁊ plęrūqꝫ locale ſignificationem retinet q̄ illi ꝓpꝛia eſt vt ſubeo ſuppono. i. ſubter. Interdū ſignificat infra vt caudā remulcens ſubiecit pauitateꝫ ſyluaſqꝫ petiuit. Interdū diminutionē vt ſubdubito ſubiraſcoꝛ. i. aliquātulū. Eſt enim vt Do. inq̄t temperamētuꝫ plenę pꝛonūciatiōis. Interdū ſig̃t ſupꝛa vt coꝛpoꝛa ſaltu ſubijciūt in equos. ſ. ſupꝛa iaciūt. Interdū ꝓſpere: vt Succedit. Interdum poſt vel ꝙ̄ pꝛimū: vt ſubſequoꝛ. Interdum ꝯ vel ꝓpe: vt Subſiſto Cęſar. Audacius ſubſiſtere: nōnunqꝫ ⁊ nouiſſimo agmine p̄lio noſtros laceſſere. Interdū pꝛudēter ſeu diligēter: vt ſubſeruio. Interdū in pꝛomptu vt qūo ratio non ſubeſt. Interdū latēter. vt ſuppilo. Interdū ſenſim: vt ſurrepo. Interdū. Adhuc Liui. Tanqꝫ ſpēs ſubeſſet. Cōponitur aūt fere cū oībus lr̃is. A. vt ſubaro. B. vt ſubbibo. C. vt ſuccido. D. vt ſubdo. E. vt ſubeo. F. vt ſuffero. G. vt ſuggero. H. vt ſubhaſto. I. vt ſubiūgo. L. vt ſubleuo. M. vt ſubmoueo. N. vt ſubnecto. O. vt ſuboꝛioꝛ. P. vt ſuppono. R. vt ſurripio. S. vt ſubſanno. T. vt ſubtraho. U. vt ſubuenio. Sed quotiens ſubiungit̃ vocalibus. vel. b. d. h. l. n. s. t. remanet. b. integra in alijs mutat̃. b. in litteram ſequentem. niſi id ſubrideo. ſubꝛogo. ſubꝛuo. Suſtineo vero ſuſpiro ſuſpicoꝛ. ſuſpicio ſuſtuli ſuſtollo ⁊ hmōi ſine. b. ſcribēda ſunt. qꝛ non a ſub ſed a ſuſum ſiue ſurſum compoſita ſunt.

Sub coꝛona venūdari captiui dicebant̃ qꝛ coꝛonati vēdebant̃.

Subiugum dicebant̃ hoſtes eſſe qꝛ duobus haſtis in terra defixis: tertiaqꝫ ſuper ligata inermes ſub ea trāſire cogebant̃.

Sub manu vulgaris locutio: ⁊ ſig̃t ſtatī: tꝑiſqꝫ momētuꝫ q̄ſi de manu in manū. Seneca li. x. epi. ad lucil. Cōſilium naſci ſub die dꝫ ⁊ hoc quoqꝫ tarduꝫ eſt nimis ſua manu quoqꝫ quod aiunt cōſiliū naſcatur. Sue. de augu. Et quo celerius ac ſub manu annūciari cognoſciqꝫ poſſet quod in ꝓuincia quaqꝫ gereretur: iuuenes pꝛimo modicis interuallis per militaris vias dehinc vehicula diſpoſuit.

Sub vitem haſtas iacere dicebatur veles cū ſub manum ſurſum haſtam mittebat Sub vitem pꝛęliari milites dicebantur cum ſub vinea militari pugnabant. Sub vineam iacere cum adſtantibus centurionibus ſudes iacere cogebantur.

Subactus. a. um. Uide in dictione Subigo.

Subagito. as. ſignificat. Ineo. Plau. Dum ille meretriceꝫ ſubagitat: ego quieſco.

Subaquaneꝰ. a. um. qđ ſub aq̄ manet vt ſcopulus ſubaq̄neus.

Subalaris. ⁊ hꝰ ſubalare. qđ ſub alis ē. Uñ ſcribit lāpꝛi. Heliogabalū ſolitū fuiſſe in accubitis hr̃e plumas ſubalares.

Subcerniculū farinarium cribꝛum qđ fit e ſetis equoꝝ: quēadmodum excuſſoꝛiuꝫ ⁊ pollinariū fit elino. Excuſſoꝛia cribꝛa ſunt quibus furfur ſecernitur. Polinaria quibus polē. hoc eſt groſſioꝛ puluiſculus farinę diuiditur.

Subcinericius. a. um. quod ſub cinere coquitur. Unde ſubcinericium panem legimus.

Subdo ſubdis. ſuppono ſubijcio. Cato de re ruſti. Ignem ſubdito. vbi bullabit vinum ignem ſubducito. Et ſubdere ſubiungere. Quintil. His dictis ⁊ alia ſubdidit.

Subditus. qui alicuius imperio ſubiectis eſt ſubditū etiaꝫ partum dicimus ſuppoſituꝫ. hoc eſt ſublatū ab ea muliere quę peperit: ⁊ alteri appoſitū. Item apud iuriſcōſultos ſubditū teſtamentum dr̃: cum vero teſtō occultato aliud clā fuit appoſitum. Subditus iudex qui loco moꝛtui datur.

Subditiuꝰ q̄ ſubditus ē. Plau. i am. Subditiuꝰ eccū exit foꝛas.

Subdititius. ſuppoſititius. Unde a Plauto Iuppiter dictꝰ eſt. Amphitrio non modo verſus cenſoꝛia quadaꝫ virgula notare ⁊ libꝛos qui falſo viderētur inſcripti tanqꝫ ſubdititios ſummouere familia permiſerint ſibi.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN